

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

SURFER

školský časopis

šk. rok 2019/2020

č. 28

OBSAH

OBSAH	2
Slovo na úvod	3
Valentínsky ples (31.1.2020)	3
Návšteva divadelného predstavenia Saturnin (6.2.2020)	5
Poézia	8
Láska.....	8
Strach.....	10
Veľká noc	11
Epigramy (9.C).....	12
Tichý vietor	12
Popletené slová	13
Osud srdca	13
Slniečnica	14
PRÓZA.....	15
Zrak vekov.....	15
Plánovaný únik.....	20
Ako sa zbaviť macochy č. 10.....	23
Pomaly.....	27
Momentky.....	29
Osožný rozhovor	31
Neočakávaná „minúta slávy“	32
Uhol pohľadu	35
Osudový okamih	36
Rozlúčka so školou (vyjadrenia deviatakov)	39
Môj život na základnej škole (9.C).....	39
Môj život na základnej škole (9.B)	41
Môj život na základnej škole (9.A)	41
Slovo na záver.....	45
Zloženie redakčnej rady	46

Slovo na úvod

Už sme určite všetci schovali všetky naše zimné kabáty a bundy hlboko do skrine a tešíme sa z prichádzajúceho letného počasia, z pribúdajúcej zelene a pribúdajúcich slnečných lúčov. My, redaktori školského časopisu, myslíme aj na to, že je načas vydať nové číslo školského časopisu. Uvedomujeme si, že je troška neskoro, o pár dní nás čaká slávnostné ukončenie šk. roka 2019/2020, ale vzhľadom na nepriaznivú situáciu spojenú s hrozbami nepríjemného vírusu sme museli naše stretnutia obmedziť. Prostredníctvom mailovej komunikácie sme však naďalej pracovali na nových článkoch a umeleckých textoch. V druhom vydaní časopisu v tomto šk. roku Vás toho čaká naozaj veľa. Môžete sa tešiť na kvalitné príspevky hodnotiace Valentínsky ples, divadelné predstavenie, či zhodnotenie života na základnej škole z pohľadu deviatakov. Ďalej si budete môcť prečítať básne a prozaické texty, ktoré sú tematicky rôznorodé. Potešia Vás opäť originálne ilustrácie, pozostávajúce z výtvorov žiakov v rámci predmetu výtvarná výchova.

Prajem Vám veľa čitateľských zážitkov!

Redakčná rada

Valentínsky ples (31.1.2020)

Dňa 31.1. sa na našej škole presne po roku uskutočnil 5. ročník školského valentínskeho plesu. Bol venovaný žiakom 7., 8. a 9. ročníka.

Okolo štvrtej sme sa so spolužiakmi a kamarátmi začali schádzať pri skrinkách. Neskôr sme sa vybrali do telocvične, kde nás privítali učitelia, ktorí majú celý tento ples pod palcom. Spolu s mojimi kamarátmi sme sa chceli niekam usadiť, ale všetky miesta už boli obsadené. Postavili sme sa do rohu telocvične a čakali, kým to celé začne. Dvaja veľmi šikovní žiaci boli moderátormi. Po otvorení plesu nasledovalo prvé tanečné kolo. Ako každý rok sme všetci čakali kto sa odváži ísť prvý. Po krátkom čase sme sa všetci rozhýbali a išli sme tancovať. Prvé kolo bolo skôr také zahrievacie, ale veľmi sme si ho užili. Ešte počas prvého kola sme zašli do jedálne, kde pre nás bolo pripravené nejaké pohostenie. Napili sme sa a išli sme ďalej tancovať. Po skončení kola bola súťaž, v ktorej mali dievčatá hľadať chlapcov, ktorí majú na krku motýlika. V tejto súťaži vyhrala deviatačka a moja spolužiačka Tamara Demjanová.

Nasledovalo ďalšie tanečné kolo a neskôr opäť súťaž, v ktorej súťažili páry. Museli tancovať na novinách, ktoré po nejakom čase preložili na polovicu. Nemohli sa dotknúť podlahy, pretože by zo súťaže vypadli. Prekladanie sa niekoľkokrát opakovalo. Bolo to veľmi vyrovnané, no nakoniec zvíťazili dvaja žiaci z 9.B. Po súťaži sme mali ďalšie kolo a vylosovanie tomboly. Cien bolo veľmi veľa takže si mnohí svoju cenu mohli odniesť domov. Po úplne poslednom kole vyhlásila pani zástupkyňa Valentína a Valentínku plesu. Stali sa nimi Laura Šarišská a jej spolužiak Richard Gmitter. Mne sa tento ples veľmi páčil a som veľmi rada, že sa nám podarilo ísť na v takom veľkom počte. Na začiatku, keď sme sa dozvedeli dátum plesu, veľa žiakov ísť nechcelo, ale rozmysleli si to. Všetci sme sa veľmi zabavili.

„Keď som sa dozvedel, že sa táto akcia bude konať aj tento rok bez váhania som si kúpil lístok a plný nadšenia som čakal na ten vytúžený deň. Pri vstupe do telocvične som si všimol mojich spolužiakov a kamarátov a to vo mne vzbudilo pocit šťastia. Zo začiatku sa všetci báli čo sa bude diať, no po pár minútach sa to celé rozprúdilo. Každý si to začal užívať. No nesmieme zabudnúť ani na súťaže, ktoré si pre nás pripravili naši učitelia. Na záver plesu sa vylosovala tombola. Niektorým sa podarilo vyhrať cenu, no niektorí na to nemali až také šťastie. Tento ples je jedna z mojich najobľúbenejších a nezabudnuteľných spomienok, na ktorú keď si spomeniem, vždy mi vyčarí úsmev na tvári.“

(Ivan Juraj Birkner)

„Pre mňa bol tohtoročný ples určite najlepší zo všetkých. Keďže sme deviataci, bol pre nás rozlúčkový, no o to viac sme si to užili. Najviac sa mi páčilo, že všetci sme zabudli na všetko, žili pre ten daný okamih a zabávali sme sa. Takéto akcie by sa mali konať na škole oveľa častejšie (myslím, že každý by súhlasil). Pri dobrej hudbe sa každý odreauguje od všetkých stresov a učenia lepšie ako pri čomkoľvek.“

(Natália Kačmárová)

„Povedal by som, že ples je dobrá vec, ale neviem, či to čo som prežil v ten príjemný večer bol ples. Ja by som to nazval – diskotéka. Ples bol veľmi pekný, aj keď krátky. Bola aj pekná tombola, v ktorej bolo veľké spektrum cien. Dokonca bolo aj vyhlásenie Valentína a Valentínky plesu, čo podľa mňa bolo veľmi neobjektívne, pretože tam bola tma. Na konci plesu každý odchádzal domov šťastný a s malými pluzgiermi na nohách.“

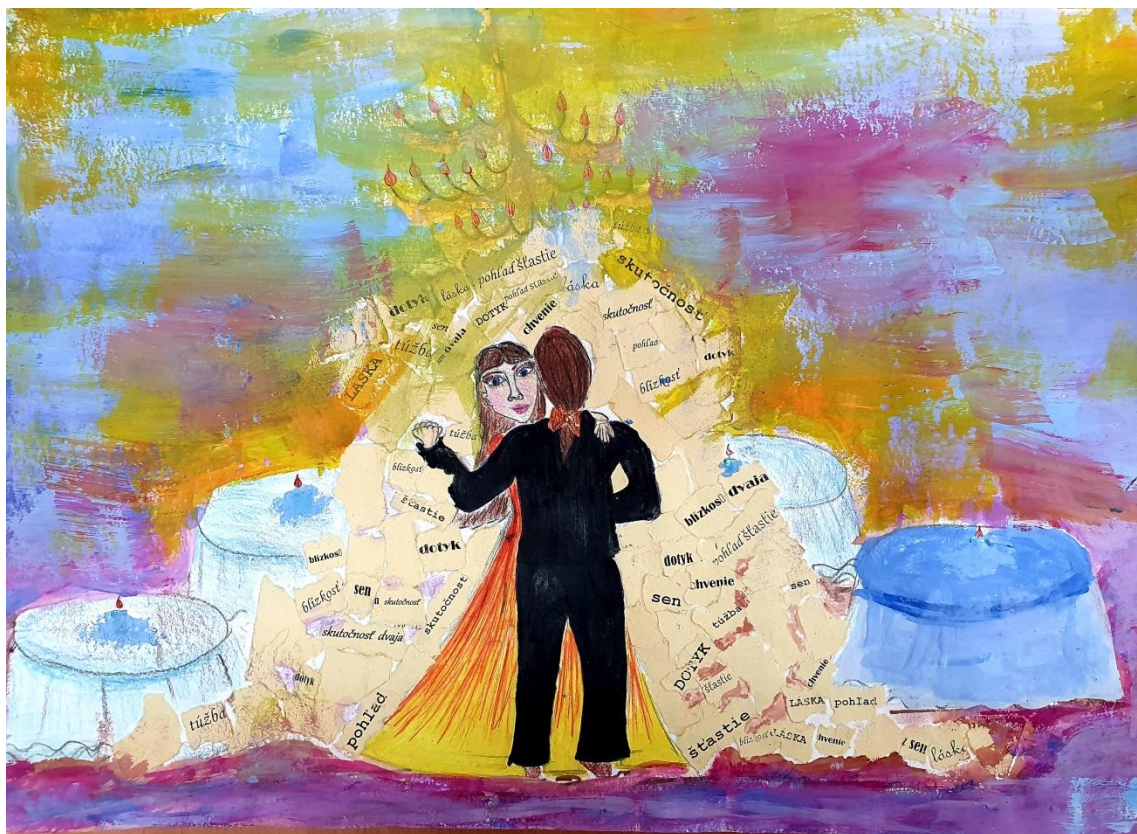
(Aris Aretis)

„Ples bol pre mňa, ako aj pre ostatných deviatakov, ten najlepší a posledný, čiže užil som si ho naplno. Všetko bolo zorganizované na jednotku.“

(Dávid Maník)

Pre nás deviatakov to bol posledný ples na tejto škole, a preto sme sa snažili užiť si ho čo najviac. Stretli sme sa, ako inak, veľmi dobrá skupina ľudí. Všetkým, ktorí sa plesu nechceli alebo ešte nemohli zúčastniť, odporúčam, aby tam aspoň raz išli. Niektorí si možno hovoria, že nepôjdu na školský ples, pretože je to trápne a podobne, ale vôbec to tak nie je. Užijete si skvelú atmosféru, zabavíte sa s kamarátmi a to je dôležité, pretože tie posledné roky na škole ubehnú veľmi rýchlo.

Karolína Hudá, 9.A

Ilustrácia: Barbora Kostrabová (7.C)

Návšteva divadelného predstavenia Saturnin (6.2.2020)

Saturnin je ochotný sluha s dobrými úmyslami. Táto divadelná hra sa skladá z viacerých dejstiev, sčasti s vtípnou tematikou a zaujímavým príbehom. Herci hrali svoje nadobudnuté charaktery postáv humorne. V hre sa využívali aj spievané pasáže, v ktorých sa herci vystriedali a každý mal v príbehu vyhradené svoje miesto „zažiarit“. Na scéne sa vystriedalo veľa kulís a hra sa sústreďovala vo viacerých prostrediach. Počas príbehu sa medzi charaktermi vytvorila láska a urovnali sa vzťahy.

Lucia Jakubčová, 9.C

Ilustrácia: Nevena Kraviarová (9.B)

S triedou sme sa dňa 6.2.2020 zúčastnili predstavenia divadelnej hry Saturnin. Divadlo bolo veľmi dobre zahrané a aj po kompozičnej stránke všetko sedelo. Hru tvorili celkove dve dejstvá. V prvom dejstve sme sa zoznámili s postavami, druhé bolo o riešení problémov medzi nimi. Hru Saturnin som si vcelku obľúbil, bolo tam aj dosť humoru, no chvíľami som sa obával, že sa pódium rozpadne. Hru by som odporučil mladým divákovi, ktorí si chcú vychutnať umelecký zážitok a trochu sa posmiať.

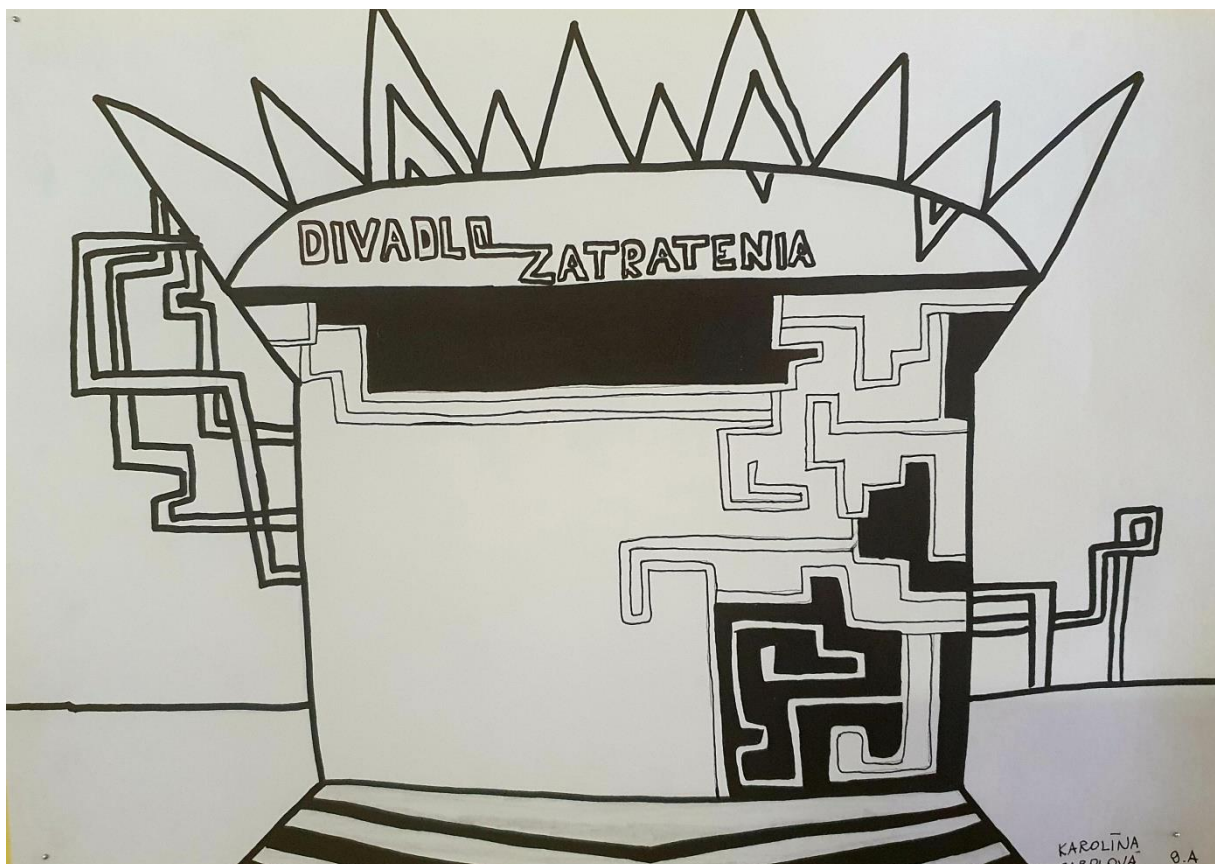
Ján Kolesár, 8.B

**Ilustrácia:
Sofia Murčinková (9.A)**

Divadelné predstavenie Saturnin bolo pre mňa samo o sebe nezáživné, no tým, že nás oslobodilo o jeden deň školy, je všetka moja nespokojnosť spojená s ním úplne nepodstatná. Dej príbehu bol bez žiadnej výraznej zápletky alebo vyvrcholenia, a preto by mal byť spracovaný pútavejšie, pretože sa za dve hodiny nevyskytlo skoro nič, nad čím by som sa pousmiala alebo by sa moje pocity zmenili z unudených na trochu napäté či zvedavé. Vtipy, mierené na mladšie alebo menej vyspelé publikum, ma vôbec nezaujali a narážky pre dospelých, ktoré pochopil asi každý tínedžer v sále, na mňa nepôsobili vôbec vtipne, skôr trápne a hlúpo. Samozrejme, na predstavení som predsa len ocenila niekoľko vecí - vizualizáciu, rôzne zvukové efekty a zaujímavé kulisy. Spolu s kostýmami a krásnou historickou sálou tvorili príjemnú atmosféru. Herci poňali svoje úlohy trochu preafektovane, no celkom presvedčivo. Chcené ozvláštnenie v podobe spevu či chabých choreografií vo mne pocit ozvláštnenia nevzbudili. Toto predstavenie ma očividne nijako zvlášť nezaujalo, no v budúcnosti rada prijmem ďalšie a dúfam, že pre mňa lepšie predstavenia.

Hana Vorobelová, 8.A

Ilustrácia: Karolína Sabolová (9.A)

Poézia

Láska

Snažím sa nájsť samu seba,
v hĺbke diamant ukrytý,
márne hľadám stovky dní,
každú noc plačem teda,
pretože jediné, čo vidím si ty.

Dotyky sú jemné, nežné,
no stále to nie je ono,
pretože každý, kto sa ma dotkne,
vytvorí puto,
ktoré časom zlomí
a znovu to bolí...

No ja tomu nerozumiem
a nemienim
sa vzdať
života bez bolesti.
Vskutku som ochotná dať
všetko len za dúšok lásky, ktorá nebolí.
Je to vôbec možné?
To vedia len anjeli
a Boh nad nami.

Každý je v priepasti,
nie je kam ujsť
a na ľudí neplatí,
keď sa cítiš sám,
všetci ťa nechajú topiť sa tam.

Je ťažké s pocitom žiť,
že mi jedného dňa budeš cudzincom,
nebudem sa môcť do tvojho objatia
skryť,

budem musieť odísť.

No kedy ten čas nastane?
Dá mi niekto vedieť?
Kedy tá bolesť utíchne?
Keď príde môj čas umrieť?
No ak nebude padať dážď
ako na tvári slzy,
dokážeme sa nájsť
a budeš ten čo mi pozdrav dlží.

Stále sa hľadám,
v tvojich očiach vidím lásku,
kvôli nej sa rozpadám,
no ty ma aj tak vnímaš ako krásku.

Vidíš pomocnú ruku?
Nedotkni sa jej!
Pustí ťa
a znovu budeš cítiť tú muku,
keď si späť s ľuďmi, ktorých tak
miluješ,
všetko im daruješ,
seba samého zlomíš,
tak čoho sa bojíš?

Je to znovu ten pocit samoty?
Že nebudete žiť spoločné životy?
Že ťa už prestala mať rada?
Čo ak tiež do tej priepasti padá.

Pretože hlásku neviete vysloviť,
to je láska? Cítite k sebe to isté,
stačí povedať slovo,

povedať „milujem ťa“ -

to je ono!

Nie byť v tme skrytý,

báť sa odpovede,

veď tú nikto nevie.

Ak ťa miluje, povie ti to do očí
a ak nie, tak tvoj život nekončí.

Skús to,

stačí jedna veta,

tá najkrajšia z celého sveta -

Milujem ťa!

Potom pochop, že ženská krása

nie je o tele,

nie je to o tom, že ju chceš mať na sebe,

v jej objatí

je toho veľa.

Ver mi, viac sa to oplatí,

tá jej neha.

ako hranie hier...

Ak ju zradíš,

tak tú krv

nezastavíš

a aj keď áno,

bude tam rana.

Hlboká.

Do každého rána sa bude prebúdať

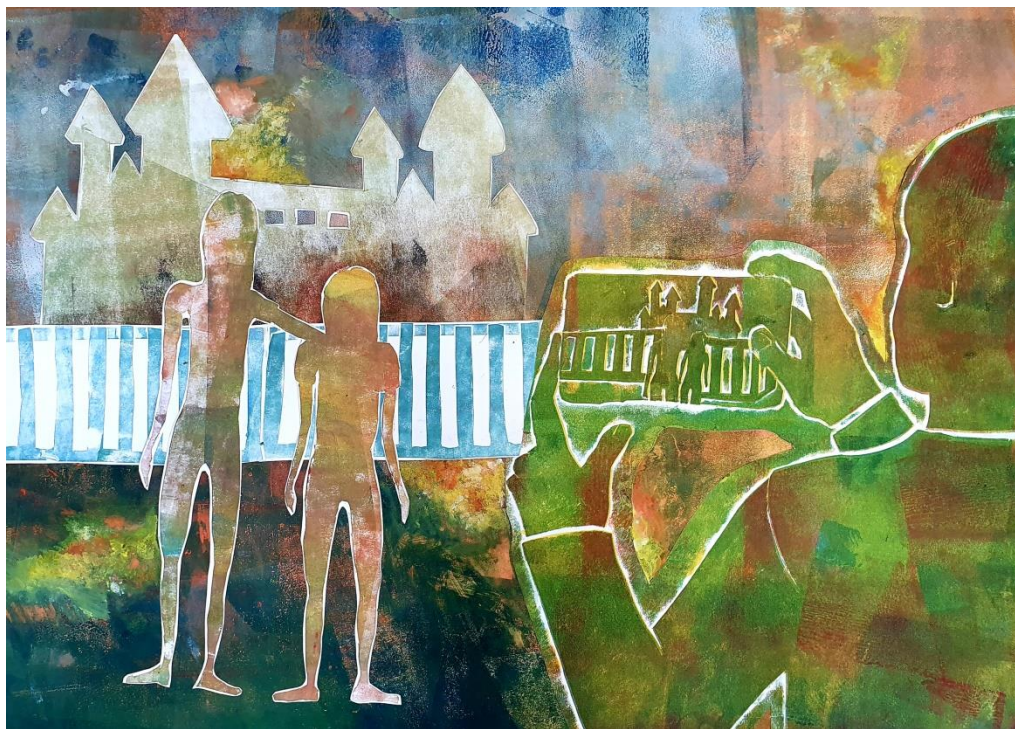
s tým,

že si jej ublížil.

Miluj ju, to je to jediné, čo ťa urobí

šťastným

Andrea Tančinová 8.A

Ilustrácia: Nina Vašková (8.A)

Strach

Za obzor už zašlo slnko,
nahradil ho hviezdny svit,
v lese náhle všetko stíchlo,
v oknách chát už nie je nik.

Iba v jednom okne v kríkoch,
v okne medzi stromami,
ktosi hlasno zo sna skríkol,
ktosi v dekách zmotaný.

Posadil sa, rozhlíadol sa,
zistil, že s ním nie je nik
a zas padol do tých hlbín,
z ktorých zaznel jeho krik.

Teraz kráčal popri oknách,
počul smiech a spev,
bežal snehom, cieľ mal jasný,
už videl dom, kde niekto bdel.

Rozbehol sa stále hľadiac
na ľudí za oknami,
na chlapčeka,
bral si darček od mamy.

Stál a hľadel cez okienko,
hľadel na tú šťastnú tvár,
počul svoj smiech,
cítil vietor
a zas padal v hustých hmlách,
jediné, čo necítil však,
to bol v túto chvíľu strach.

Zahúkala sova v lese
a zanikol hviezdny svit,
slnko vyšlo nad oblaky,
niet však koho zobudiť.

Alexander Vojtek (9.C)

Veľká noc

Veľká noc sa k nám blíži.
Trochu rýmu neublíži.

Vyzerá to dnes vonku,
že nie je jar, ale jeseň.

No slnko svieti
a nepustí k nám tieseň.

Sviatky treba prežívať
duchovne, ak už nie inak.
Veríme, že dobre bude,
neskrývajte hlavu v sude.

Kraslice a korbáčiky.
Sem-tam spievajú vtáčiky.
Vykúkajú už rastlinky,
v čaji voňajú bylinky.

Zajace čokoládové
nebudú predsa na polici stáť.
Aj iné dobroty medové
treba isto ochutnať.

Na Veľkú noc sa tešíme
a chvíle neveselé si osladíme.

Zuzana Džačárová (9.B)

Ilustrácia: Adam Osadzuk (9.A)

Epigramy (9.C)

Tichý vietor

Tichý vietor
potok šuští
„Prečo si ma nechal na púšti“
vidím len nemý priestor

Nevidím žiadnu vodu
navôkol ticho
nájdi ma rýchlo
cítim veľkú hrozbu

Naokolo všade piesok
ani jeden kvietok
potrebujem malý spánok
dlhý sťa dnešok

Nechcem už byť sama ako zvierka
všetko podo mnou padá
dúfam, že ma niekto zbadá
skôr než zavriem viečka.

Timea Tychaničová (9.C)

Popletené slová

Keď človeka súdiš
častokrát sa rýchlo pomýliš,
pozri sa preto radšej pozorne,
aby ti neušlo znamenie osudné.

Vtip, to je len slovná hračka,
každé slovo je nová a nová kvačka,
do srdca sa treba pozrieť,
aby vám zišlo na um sa aj obzrieť.

Každý, kto vie rozprávať,
veľmi rýchlo a rád začne provokovať.
Otváraj preto ústa,
ale nerob s nimi chrústa.

Laura Lindemanová (9.C)

Osud srdca

Každý deň nám srdce bije
v našej hrudi zbesile.

nikto nemá právo ničiť
jeho tichý krásny hlas.
Každú chvíľu vážiť si,
prežiť veľa pekných krás.

vybije sa v pravej chvíli,
vydýchne posledný raz.
V lepšom svete ocitne sa,
a to každý jeden z nás.
Zažije zas nové chvíle
a odíde v pravý čas.

Lucia Jakubčová (9.C)

Ilustrácia: Hanka Vorobelová (8.A)

Slniečnica

Pyšní ľudia nariekajú,
aj keď veľké bohatstvá majú.
Keby mali srdcia väčšie,
mali by sa isto lepšie.

jeden je lakomý za ďalším miliónom,
iný zas hladný za jedným chlebom.

A po pýche už len smrť je,
nikto sa jej nevyhne.

Krok za krokom k smrti kráčam,
za mnou sa jediná slnečnica otáča,
jediná, ktorá mi verí,
jediná, ktorá zmysel života mi dáva.

Slnečnica – ú pyšná sa jej boja,
no ja sa jej už nebojím,
v srdci jej vyrásť dovoľm.

Aneta Nemčíková (9.C)

PRÓZA

Zrak vekov

Zobudím sa na jemné klopanie na oblok. Pomaly, hoci s nevôľou, pootvorím jedno oko. Prší. Milión kvapiek vody padá na staré, no pevné strechy domov vo Valldemosse. Ach, Valldemossa! Pohľad na ňu ma stále pripraví o dych. V takých chvíľach si musím pretrieť oči, párkrát ich zatvoriť a znova otvoriť a pozrieť sa z okna na malebné uličky tohto mesta. Jej kamenné domy sa hrdo týčia nad úzkou spleťou hlavných a bočných uličiek, ktoré sa prepletajú ako tie havranie vlasy, ktoré mala moja Alma každý deň zapletené v hrubom vrkoči. Každý dom má zelené dvere a okenice, ktoré sa každé ráno otvoria a vnesú do domov čerstvý pokojný vánok. Ako keby mala Valldemossa dušu - a verte tomu, že má! Pretože ak nejaké miesto má mať dušu, tak je to určite Valldemossa.

Letmo hodím očkom na budík na nočnom stolíku. Je päť hodín ráno - Valldemossa ešte spí. Pokojným, no zároveň aj svižným pohybom sa posadím. Až teraz sa pozriem von oblokom a hneď ma zaplaví pocit istoty, úľavy a bezpečia. Ten pocit, ktorý som tie dlhé roky hľadal. A našiel som ho tu - vo Valldemosse. Urobím

ďalší pohyb. Odrazu stojím pred posteľou a ustielam si ju. Čudujem sa, že som to za tie roky ešte stále nezabudol. Hodím na seba biely, hoci už trochu fľakatý župan a idylickými pohybmi vojdem do kúpeľne. Len čo prekročím prah dverí sa moje oči prilepia na špinavé a neumyté zrkadlo, ktoré by som si určite umyť mal. Uzriem svoju ani mladú, ani starú zarastenú tvár. Každý ma vníma rozdielne. Nieкто ma vníma ako mladšieho, no určite nie mladého, gentlemana s jemným strniskom na brade. Nieкто iný ma zas vníma ako postaršieho, znovu podotýkam gentlemana, s výraznou bradou. Každý ma vidí a vníma tak ako chce. Ale ako vnímam seba samého?

Na tom predsa vôbec nezáleží. Ale dnes, presne dnes sa chcem vidieť, vnímať svet a premýšľať tak, ako pred päťdesiatimi rokmi.

Nazriem do kalendára. Takže je to zajtra. Zajtra o takomto čase už budem zas o rok starší. Bude to šestnásty rok odkedy sa svetom pretĺkam bez mojej drahej Almy. Presne dvesto päťdesiaty rok od kedy som prvýkrát uzrel denné svetlo.

Zo zaprášenej police vezmem starú platňu, ktorú som si kedysi dávno zakúpil. Naozaj by som si mal trochu upratať. Vložím ju do starého hnedého gramofónu a započúvam sa do upokojujúcej melódie Chopinovho Nokturna op. 9 číslo 3 v stupnici H dur. Otvorím ťažké drevené balkónové dvere, zhlboka sa nadýchnem a vnímam, ako sa sladká muzika Chopina zladí s padaním dažďových kvapiek. Usadím sa do svojho dreveného hojdacieho kresla a len tak hľadím von oblokom. Dovolím si na chvíľu privrieť oči aj keď som sa len pred okamihom zobudil. Muziku a dážď počúvam s privretými očami a cítim, ako sa mi uvoľňujú končatiny. Čudesná, no príjemná melódia mi hrá v hlave, koluje v žilách ako nejaká omamná látka. Zrazu sa uvoľním úplne. Necítim si ruky ani nohy. Svieži vánok sa pokojne vkradne do prítulnej izby, v ktorej odpočívam. Jemne rozkýva hojdacie kreslo, pohladí mi vlasy a tvár. A odrazu sa cítim, akoby som sa vznášal. Akoby som bol v roku 1984. V roku 1984, keď som bol šťastný, naozaj šťastný. A v tom momente si želim, aby som bol tam. V tom roku, v tom meste, v tom byte... s tou osobou...

A odrazu akoby som naozaj bol tam. Ale nie, počkať! Ja tam som. Teda tu! Ja tu naozaj som! Neveriacky vyvaľujem oči na našu žltú kuchyňu s nábytkom z dubového dreva v španielskej Barcelone. Je pokojný júlový podvečer. Nebo sa sfarbilo do zlatista a krvavočervená. Ako tá zástera, ktorú má Alma na sebe. ALMA! Do očí sa mi vtisnú slzy, strach a hrôza mi pohltia celú tvár a srdce mi odrazu bije stokrát silnejšie. Alma, moja Alma. Moja silná, anjelská a večne usmiata Alma. Pohľad mi padne na jej hebké vlasy zapletené v hrubom vrkoči. Vlasy ako havranie perá. Jej tmavá pokožka

žiari v zlatistom slnku. Jej oči sťa dva drahokamy, ktoré vyžarujú len dobrotu a pochopenie. Stojí pri dreze, v ruke misa s veľkou varechou a pospevuje si. Rozvoniava tu paella. Tú som nejedol odkedy Alma odišla- stále si stojím za svojím, a to za tým, že nikto nevie pripraviť ani z polovice takú dobrú paellu ako Alma. „Alma,“ poviem s bolesťou v očiach. No Alma sa neotočí. Podídem k nej, snažím sa ju pohladať po ramene. Necíti to. Neotočí sa a ani si neprestane pospevovať. Skrátka ma nevidí. „Chýbaš mi Alma,“ zamrmlam, skôr len tak pre seba. Odrazu sa pozrie na hodinky, ktoré visia nad dverami do kuchyne. Usmeje sa a v očiach sa jej zaleskne radosť. Pozriem sa tam aj ja. O chvíľu bude pol siedmej. Vtedy som v práci zvyčajne končil. A vtedy si spomeniem, čo je vlastne dnes za deň. Pohľadom zavadím o karamelovú tortu na stole. Srdce mi pukne na milión kúskov. Tak zúfalo sa túžim vrátiť do toho momentu. Tak zúfalo sa snažím. Napäto začnem krúžiť po kuchyni ako nejaký sup. Skoro vykriknem od beznádejnosti... no zrazu sa mi zatmie pred očami. „Počkať! Nie! Alma, nie prosím!“ vykriknem. V hlase cítiť utrpenie.

Odrazu stojím v záhrade. V pokojnej záhrade za veľkým rodinným domom. „Alma?“ s nádejou zašepkám pomedzi jemné vzlyky, ktoré mi ušli z hrdla. Ale dobre viem, že je to márne. Viem presne, kde som. Londýn 1892. Je opäť júl. Tentoraz je však predpoludnie. Vonku cítiť vôňu ruží, počuť bzukot včiel a je vidieť elegantne upravený trávnik, na ktorom sa hrajú dvaja psi. V strede záhrady stojí drobný drevený altánok. Sú tam ľudia. Pozberám všetku odvahu, ktorá mi ostala a poberiem sa bližšie. Zrazu ich vidím. Všetkých štyroch. Ženu, muža a dve deti - dievča a chlapca. Moju mamu, otca, sestru a ten chlapec som ja. Nevyzeráme ani staro, ani mlado, ale takto to už v našej rodine chodilo. V altánku stojí stôl, ktorý môj otec tak trpezlivo vyrábal. Je drevený a mohutný. Mame sa síce veľmi nepáčil, no nám áno, a tak sme ju presvedčili, aby sme si ho nechali. Aj keď moja mama by sa nikdy v živote nevzdala niečoho, čo zmajstroval otec. Až priveľmi ho ľúbila. Na ňom stojí torta. Teraz nie je karamelová, ale čokoládová s ovocím na vrchu. Tú robila moja mama so sestrinou pomocou. Pamätám sa, ako chutila. Pripadala mi jemná ako... ako páperie. Mamu to pobavilo. Odrazu mi všetci podávajú ruky, blahoželajú mi a ja sa na nich usmievam s vycerenými zubami. Moja sestra mi podá maličkú, v papieri zabalenú vec. Ešte dodnes si spomínam, čo to bolo. Portrét Doriana Graya od Oscara Wilda. Usmejem sa a pri srdci ma zahreje láska. Moja sestra ma poznala až priveľmi dobre. Podídem ešte bližšie. Predo mnou ma všetci stískajú a môj otec začne spievať nejakú pieseň. Sestra,

mama a ja sa chytíme za ruky a začneme tancovať. Môj otec prestane spievať a začne sa zhrdla smiať. Netrvá dlho a odrazu sa smežeme všetci. Začne sa mi cnieť za týmto životom ako sa mi ešte nikdy necnelo. Bol som šťastný s Almou, a preto som nikdy nemal čas na nostalgické spomienky za domovom v Londýne. Ale teraz sa len chcem vrátiť presne do tohto momentu, povedať mame, otcovi a sestre, že ich ľúbim, a že je mi nesmierne ľúto to, ako som sa v jeden deň zachoval... a zrazu sa to stane znova. Pred očami sa mi zatmie a ja sa už nepokúšam kričať. Jednoducho sa nechám unášať temnotou.

Londýn rok 1780. Táto návšteva minulosti netrvá dlho. Stojím v starej, no prítulnej izbe nášho londýnskeho domu a vidím moje staré ja. Som ešte malý chlapec. Koľko rokov môžem mať? Desať? Jedenásť? Sedím na posteli, ktorá je prisunutá pri okne. Proste tam sedím a moja pozornosť patrí búrke za oblokom. Nebojím sa ani neplačem. Skôr sa mi na tvári zračí záujem a zvedavosť. „Mamka? Prečo prší?“ spýtam sa zvedavým hláskom, „vari sú nebesá smutné? A či sa hnevajú?“ „Ale nie, neboj sa,“ odpovie moja mama láskyplným hlasom, „nebesá sú také šťastné, že nevedia zabrániť slzám šťastia.“ To bola moja mama. Vždy optimistická... presne ako moja Alma. Túto spomienku naozaj vidím iba hmlisto... ani si nepripadám, že tam stojím. Možno je to tým, že je už ozaj poriadne stará.

Odrazu som preč a nachádzam sa na začiatku mestečka Valldemossa. Na Malorku som priletel ešte dnes a hneď som sa vydal do svojho nového domova. Prečo? Prečo by som niekedy opúšťal Barcelonu, keď som mal všetko? Tým všetkým bola Alma. No zrazu som všetko stratil, keď som stratil Almu. Alma šla do práce, no nevrátila sa. Už nikdy. Nemal som nikoho. Ani Almu, ani rodičov, ani sestru. Svoju rodinu som stratil len pár rokov predtým, keď som spoznal Almu. Nakričal som na nich, že ich už nechcem nikdy vidieť, a tak sa aj stalo. Od vtedy som ich nevidel. Nikdy nemali možnosť spoznať Almu ani náš život v Barcelone, ani môj život tu, na Malorke. A práve teraz, o 16 rokov mladší ja prichádzam do Valldemossy. Rozhodnem sa, že ku svojmu domu dôjdem pešo. A tak sa prechádzam, obzerám si svoje nové mesto, svoj nový domov. O pár minút už stojím pred svojím domom s vysokým komínom so zelenými okenicami. Zaplaví ma neistota a samota. Chcem svoj starý život spať. Hociktorý z nich, len nechcem byť sám na mieste, kde ma nik nepozná, na mieste, kde som len vzduch. Na mieste, kde sa budem topiť v žiali a ľutovať rozhodnutia, ktoré som urobil v minulosti. Sám, úplne sám. Odrazu sa mi krúti hlava. Opriem sa o stenu, no nepomáha to. Vidím všetko. Barcelonu v roku 1984, Londýn

v rokoch 1892 a 1780. Vidím ich. Všetkých. Ako sa smejú, plačú, hnevajú sa. A vidím aj seba, ako sa hrám so psami a so sestrou, ako utekám z domu, ako kričím na rodičov, ako si beriem Almu a ako stojím pred domom vo Valldemosse. Okolo mňa sa rozpúta búrka, ktorá ma v detstve tak fascinovala, no teraz mi naháňa strach. V ušiach sa mi ozývajú mohutné a hrozivé zvuky hromov. Odrazu to prestane, no obkľúči ma čierňava, taká hustá a tmavá, že si nevidím ani na špičky topánok. Bránim sa, mykám so sebou a vrčím na prichádzajúcu čierňavu. Som ako lapené zviera, ktorému už nikto nepomôže. A preto sa vzdám a nechám čierňavu, nech ma úplne pohltí. Keď sa mi už úplne zahmlí pred očami, spomeniem si poslednýkrát na ich tváre a zatvorím oči. Padám...

Otvorím oči. Sedím v drevenom hojdacom kresle v malom byte vo Valldemosse. V pozadí mi hrá Chopin a vonku bubnuje dážď na staré, no pevné strechy domov vo Je stále skoré ráno - Valldemossa ešte stále spí. Šokovane sa poobzerám po izbe. Nikto tu nie je. Som tu sám, a tak to má byť. Krásne narodeninové prekvapenie, pomyslím si v duchu. No čo už, v mojom živote sú len samé prekvapenia. A tak sa len hlbšie ponorím do svojho dreveného kresla, pozriem sa na fotografiu, ktorá stojí pri gramofóne a smutne sa usmejem. „Je mi to naozaj ľúto,“ zašepkám a nechám sa unášať muzikou Chopina.

Ili Ivančová (9.A)

Ilustrácia: Ke Yu Li (8.A)

Plánovaný únik

Zl'ava 50% na druhý kus vybranej obuvi! Opäť budem s mamou v obchode tri hodiny, kým nevyužijeme akciu, aj keď obe vieme, že o mesiac budú topánky takmer zadarmo. Keďže nejaké šaty, ktoré by mali byť slávnostné, čo v preklade znamená strašne prečakané, drahé alebo také, ktoré sa mi nepáčia, kúpené mám a na doplnky ani nepomyslím, ostávajú mi len topánky.

Topánky, ktoré už asi v milióntom obchode s obuvou neviem nájsť. Ona sa teraz vytešuje, pretože našla podľa jej slov „akciu presne pre nás“. Snáď už nebude s takým kyslým výrazom zazeráť na predavačku, ktorá asi môže za to, že musí každý rok vysoliť nemalé peniaze na žiadané kvalitné topánky.

Valentínsky ples. Presne toto zlovestne znejúce spojenie môže za všetko moje utrpenie.

Hlúpy večerný ples v mojej škole, na ktorý ma priam prinútili ísť moje jediné dve kamarátky mi nemôže až takto kaziť náladu, pomyslím si a rýchlo kývnem na nejaké lacné tmavé baleríny, nech to mám už konečne z krku. Mama, ktorá má už svoje topánky vybrané, mi prikáže rýchlo si ich vyskúšať a keď mi sadnú s úľavou si vydýchne: „Konečne,“ Uvedomím si, že ples začína o hodinu, preto rýchlo zaplatíme a pribehneme k autu.

Keďže som sa s veľkou nevôľou dohodla na stretko s Ninou a Klárou pol hodinu pre začiatkom, mama ma po príchode domov začne naháňať, nech sa oblečiem a pripravím a zahŕňa ma otázkami typu *Aký chceš účes?* alebo *Nezoberieš si nejaké z mojich náušníc?* *Budú tam aj chlapci?* (žmurkne na mňa). Ja si ich buď nevšímam alebo len nespokojne hundrem a vzdychám. Tieto témy najviac nenávidím.

Krása a Chlapci. Nikdy som sa o nich nezaujímala a keby to bolo na mne, ani sa nebudem (nemám tým na mysli, že som inak orientovaná), no keď počúvam neustále básnenie a rozoberanie všelijakých vzťahov a intímnosti všetkých mojich spolužiačok, neviem, či ten môj nezáujem na koniec neskončí tým, že budem sama v päťdesiatke na gauči hladkať nejakú zatúlanú mačku (aj keď táto predstava mi, na rozdiel od mojich rodičov, nepríde taká zlá). Všetci trápni dospeláci si myslia a veľmi radi sa so mnou o tieto myšlienky delia, že je to len puberta a hormóny a že o niekoľko mesiacov budem behať za chlapcami ako šialená. Určite.

Po chvíli sa oblečiem, odožením mamu s kefou a gumičkami, obujem sa a vyrazím s plátennou taškou s knihou vo vnútri po chodníku pokrytom roztápajúcim

sa snežným blatom. Vo vestibule školy na mňa už čakajú Klára a Nina s nalíčenými tvármi, trblietavými šatami (aspoň, že neboli u kaderničky a nemajú dvojmetrové štekly) a s mierne nahnevanými výrazmi, ktoré vzápätí prekryje úľava: „Kde si toľko? Začína to o päť minút, nebudeme si mať kam sadnúť.“ Ja len s námahou nasadím ospravedlňujúci úsmev, ktorým zaženiem všetky reakcie, ktoré by mohli viesť k zhoršeniu tohto aj tak dosť nepríjemného večera.

Keď rýchlo trápne prebehne cez celú telocvičňu a sadneme si na posledné dve voľné stoličky, moderátori z Běčky sa presunú do stredu miestnosti. Ich nacvičené otrepané reči ani poriadne nevnímam, pretože sa obzerám a premýšľam nad mojím plánom a tichým rohom na pokojné čítanie. Vyzerá to na vedľajšie vecká alebo nárad'ovňu. Z pochopiteľných dôvodov si vyberiem nárad'ovňu.

Keď začne hrať ohlušujúca otravná hudba a zhasnú svetlá, kamošky sa celé rozžiaria, schytia ma za ruky a začneme tancovať (moje trápne pohupkávanie asi netreba spomínať).

Plán je jednoduchý. Chvíľu vydržať tieto strašné chvíle, aby boli Klára a Nina spokojné, a potom už len zalieziť s nejakým rýchlo uchmatnutým jedlom z jedálne do nárad'ovne, prečkať tam s knihou v ruke celý ples a ku koncu sa zázračne objaviť po kamoškiných bokoch. Skvelé, však?

Po niekoľkých minútach sa nenápadne oddelím od tancujúcej skupinky a s tyčinkami v rukách aj ústach vojdem do prítmnia miestnosti. Keď privriem dvere a hluk zo sály takmer úplne zmizne, vydýchnem si a spokojne sa zvalím na veľké a mäkké žinenky. Z tašky vytiahnem knihu a mobil, ktorým si svietim a pokojne si čítam v tme väčšieho priestoru s náradím. Nie je to prvý raz, čo tu takto sedím a vyhýbam sa styku s ľuďmi a aj keď je táto miestnosť neslávne známa svojou tajomnosťou, pre mňa je únikom z hlučného sveta, takže strach spojený s týmto miestom úplne zmizol. Keď sa mi vybije mobil a ja ostanem sedieť v hlbokkej tme, ktorú preruší nezmámi šuchot, opravím sa - *takmer zmizol*. Moje ego mi nedovolí len tak ako malé decko utiecť do telocvične plnej trápnych tancujúcich pubertiakov, no nemám problém so zasvietením žiaroviek. Stlačím vypínač, no svetlá sa rozjasnia len na sekundu, potom so zablikaním zhasnú. Fakt super náhoda. Pripadám si ako v nejakom běčkovom horore s názvom „*Smrtiaca noc na základnej škole*.“ Asi začnem vymýšľať názvy pre horory, som v tom dobrá.

Všetky žarty odsuniem bokom keď sa ozve čoraz prenikavejší šuchot. Teraz fakt nie som vďačná mojej fantázii, kvôli ktorej vidím všade pohyblivé tmavé tvary

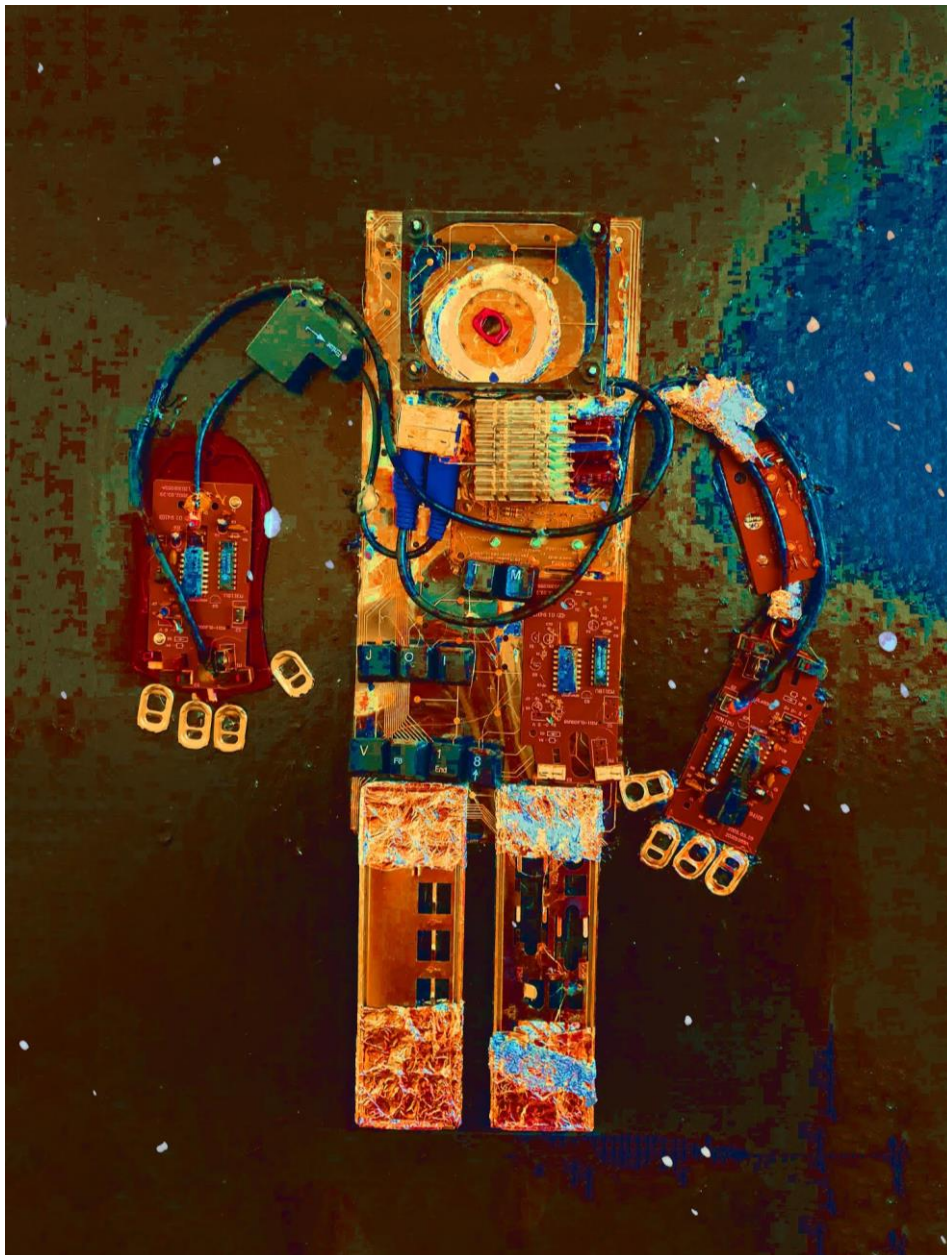
a blikajúce oči. Nevieť prečo, ale rozhodnem sa nájsť pôvod čudného šuchotu. Pridržiavam sa vecí okolo a keď stojím pred skriňou s volejbalkami, za ktorou šuchot vzniká, rozbúcha sa mi srdce. Zrazu spoza nej niekto vyjde...

Chlapec z Céčky s pokrčeným oblečením a strapatými vlasmi s knihou v rukách...

Stretnú sa nám trochu trápne, no uvoľnené pohľady a potom ich preniesieme z obalu jeho knihy na môj.

Sú rovnaké.

Hana Vorobelová (8.A)

Ilustrácia: Adam Osadzuk (9.A)

Ako sa zbaviť macochy č. 10

Dva týždne, päť dní a neznámy počet hodín od vtedy, ako nám môj otec zaobstaral, ak dobre počítam, desiatu náhradnú bosorácku matku alias macochu. U nej momentálne musíme bývať v dome pri Petržalke z dôvodu, že oco si nevie predstaviť ani jeden deň bez tejto ropuchy. Pardon, bez tejto „úžasnej“ ženy.

Pre mňa, Olíviu Jašteríkovú, a moju sestru Leu Jašteríkovú, by nebola táto katastrofa typu - Nemožno zneškodniť problém, a teda zbaviť sa ďalšieho hada v ženskom rode, ktorý sa priplazil do nášho života. Bohužiaľ, táto zmija menom Rozália Púčiková je už dávno omotaná okolo môjho ocka. Operácia *Zbaviť sa hada číslo desať* je preto veľmi náročná. Nechápem však, ako taká umelá obluda môže ocka zaujať. Veď má nos ako orol v Tatranskom múzeu, vlasy redšie ako jej fúziky nad napichanými perami a nechty, ktoré by kľudne mohli slúžiť ako pravítko na matike. Oči sú pravdepodobne diabolský červené. Totiž ešte som sa neodvážila do jej očí pozrieť, keďže to kľudne môže byť psychicky narušená hypnotizérka. To by potom vysvetľovalo aj správanie môjho otca.

Jedno viem už iste, a to, že celý deň sedím v jej blbej záhrade, kde sa koná ešte blbšia súťaž o najkrajší krušpán. Sme v záhrade, kde sú všetky kry starostlivo ostrihané, ako keby ich niekto pravidelne, každý deň upravoval. Záhradník tu má iste dosť práce a vzhľadom na obludinu povahu sa tu záhradníci menia dosť často. Uprostred záhrady sa vyníma obrovský vták. Zhora vyzerá ako obrovská kačka alebo obézny pštros, zozadu skôr ako hus. No podľa informačnej tabuľky vpredu je to labuť, a hoci je to len obyčajný krušpán, zmija mu dala meno Bendegúz. To mi je ale vznešené meno. Nevedela som, že tu pri Petržalke dávajú ľudia mená svojim rastlinám.

Súhlasím s vami, že na takéto babičkovské súťaže chodia len ľudia s nudným životom. A takisto ich iba táto skupina ľudí organizuje. Macochina súťaž má však jednu výhodu. Zmija sa k nám ešte dnes ani raz nepriblížila, aby nám povedala: „Správajte sa slušne, moje malé drzo-jedovaté jašteričky.“ Za túto odpornú nekreatívnu prezývku pod našu úroveň z nášho priezviska sme jej s Leou vymysleli oveľa originálnejšie a výstižnejšie prezývky. Napríklad: Endemitída – jediná svojho druhu, Bosorcistka – bosorácka nacistka, Snehulienkina macocha o päťdesiat rokov neskôr, Ničchodnica a moja obľúbená Dišpusa. Dišpusa preto, lebo stále na môjho ocka špúli pery a mne a mojej sestre je z toho na vracanie.

Pokiaľ sa ona lepí sťa pijavica, ja s Leou môžeme kľudne plánovať, ako sa jej zbaviť. „Podľa mňa by sme jej v noci mali zafarbiť vlasy na modro,“ hovorí Lea. „No to určite. Dobre vieš, že obľúbená farba nášho ocka je modrá. Čo tak jej dať do skrine myši?“ navrhujem sestre. Lea len zagúľa očami a začne: „Ale veď to sme urobili minule. Okrem toho macocha číslo deväť nám za ten darček poďakovala a tie myši si nechala. Navrhujem, aby sme ostrihali jej miláčika.“ „Si ty ale múdra, veď domáce zvieratá nemá,“ zasmejem sa nad sestriným nápadom. „Myslím toho umelecky zostrihaného pštrosa Bendefúza.“ „Lea, keď už, tak labuť Bendegúz,“ opravím sestru. „No veď vravím ... ale musíme to urobiť v noci, ináč nám zamilovaný ocko prekazí plány.“

Večer sme si so sestrou boli stopercentne isté, že svoj plán uskutočníme. Dišpusa očividne viacej miluje toho vtáka, ako nášho otca. Áno, podľa mňa Bendegúz je jej slabým miestom. No a ak sme sa jej chceli zbaviť, museli sme zasiahnuť jej slabé miesto. Alebo ho skôr osekať. Hodiny Bendegúza budú za ňu spočítané.

Hľadali sme v jej veľkom dome potrebné veci na operáciu a netrpezlivo čakali v posteli, kým tí dvaja zaspia. Tesne pred polnocou sme sa spolu s Leou vykradli z domu bez toho, aby sme sa zhodli na finálnej novej podobe Bendegúza. „Bude to sup“ chcela Lea. „Nie, bude to smradľavý tchor“ oponovala som jej. „Sup!“ „Tchor!“ „Sup!“ hádali sme sa tým najtichším spôsobom šepkaním.

Popravde, keď som konečne mohla uvidieť zblízka Bendegúza, bolo mi ho ľúto ostrihať. Museli sme sa však zbaviť desiatej macochy. Začali sme strihať, ale hneď na začiatku som vedela, že sme precenili naše záhradkárske schopnosti. Napriek ľahkým podmienkam – zime, tme, sme každá strihali s inou predstavou. Zozadu som vytvárala, respektíve pokúšala vytvoriť tchora a Lea spredu so svojimi nožnicami vytvárala supa. Cvak, cvak – len toto bolo počuť počas našej operácie, pri ktorej každá chcela prejaviť svoje umelecké výtvarné schopnosti. „Ups, asi som mu zničila polovicu hlavy,“ povedala po chvíľke Lea. „Nevadí,“ povedala som, „ja som mu načisto zdemolovala zadnú časť. Myslím, že po tomto výtvore nám Dišpusa už nedovolí nikdy rozvíjať svoj talent v záhradkárčení.“ „Súhlasím, ale ak by niekto neurobil tchora, dopadlo by to omnoho...“ nestihla dopovedať Lea, lebo sa niekde spustilo poplašné zariadenie. Rýchlo sme utekali späť do postele.

Nevedno ako, ocitla som sa v Leinej posteli a ráno ma nečakane rázne zobudila: „Ty ešte spíš??! Olívia, vstávaj, je desať hodín! Pozri sa, čo napísali Petržalské noviny, už to videli všetky decká v škole!“ podávala mi tablet a ja som začala čítať:

Škandál pre všetkých milovníkov záhradkárstva. Vandalky menom Olívia a Lea J. dnes v noci zneškodnili náš obľúbený a veľmi známy krušpán Bendegúz, pri ktorom ste si zvykli robiť selffie. Dôkaz toho, že tento nehorázny čin spôsobili sestry J., zachytila kamera vnútri tohto krušpánu, ktorú našťastie dievčatá nepoškodili. Bendegúz stojí, teda stál uprostred záhrady slečny Rozálie Púčikovej, pravdepodobne budúcej Olíviinej a Leinej nevlastnej matky. Podľa našich zdrojov túto nehoráznú „vraždu“ spôsobili sestry, aby sa zbavili už v poradí deviatej macochy. Tento vták povyhrával množstvo súťaží. Prikladáme Vám aj obrázok zo záhradníckych časopisov. Nebol Bendegúz prekrásny? Je smutné, že musíme použiť minulé čas. Teraz z neho ostala iba špinavá kopa lístia. Odpočívaj v pokoji, drahý Bendegúz. Za túto „vraždu“ by mali sestry J. kruto pykať, keďže sa stali nemilosrdnými vrahyňami pre nás živého úbohého tvora. PS: Pre Bendegúza vytvárame zbierku na jeho pamätník, keďže medzi nami nažíval štyridsať rokov.

Dočítala som text a hneď som spustila: „Vražda? Nie je to silné slovo na ostrihanie krušpánu? Tie úvodzovky tomu na vážnosti neubrali ani troška. Maximálne môžeme hovoriť o ublížení na zdraví. Veď sme ho nezdemolovali úplne. Koriienky v zemi mu ostali.“ „Presne tak. Ten text ma celkom pobavil a ani som nevedela, že Dišpusa je taká šialená, že ukryje kameru do toho zeleného vtáka. Ešte taká drobná chybička. Rozália je macocha číslo desať. No a táto macocha číslo desať si už minimálne hodinu ničí svoj make-up krokodíľmi slzami spolu so svojimi milovníčkami Bendegúza.“ „Myslíš, že sa ocko bude hnevať?“ opýtala som sa. „Hnevať? Prosím ťa, on zúri! Usudujem to na základe jeho vražedného pohľadu, ktorým sa od rána na mňa pozerá. Minimálne sa môžeme rozlúčiť so slušným vreckovým alebo nás pošle do dievčenskej školy. Ešte jedna vec, máme sa ísť dole verejne ospravedlniť.“ No super, za ublíženie na zdraví krušpánu sa musím ísť ospravedlniť.

Pomaly teda schádzame po schodoch, lebo nemáme zjavne inú možnosť. Hneď, ako nás uvidia milovníčky Bendegúza, začnú spolu so svojimi deťmi skandovať: „Vrahyne, vrahyne!“

Nedokážem to počúvať, a tak si zapchám uši a zavriem oči. Keď ich po chvíľke otvorím, len aby som preverila, v akom stupni nebezpečenstva sa nachádzam. Vidím pred sebou stáť rozzúrenú generálku Dišpusu, ktorej chýba ako doplnok len zbraň. Za ňou stojí skupina oblečená v čiernom ako na pohrebe s odznakmi, na ktorých je ten blbý zelený už vraj definitívne mŕtvy krušpán. Dišpusa dnes však prvýkrát vyzerala

neupravene a svojimi vlasmi už teraz stopercentne pripomínala bosorku. Za jej három stojí tiež prvýkrát rozzúrený ocko, ako mi naznačila Lea.

Ako urevané dievčatko, ktorému zobrali bábiku, začne: „Bol to môj jediný miláčik a vy ste ho takto kruto pripravili o jeho spokojný život. Vy jedovaté jašterice, ako si dovoľujete ničiť niečo, čo patrí len mne? Uvedomujete si, že za váš úbohý život nikdy nezarobíte toľko peňazí, aby ste mi to splatili?!“ „Ak by si nezhypnotizovala nášho ocka, ten sprostý vták by bol nažive a s Olíviou by sme ho nepremenili na triesky. Okrem toho, rozvíjali sme náš talent,“ dopovedala Lea a už aj ocko chcel niečo na to povedať, ale do útoku sa pustila Dišpusa. „Na rozvíjanie vášho talentu padla jedna úbohá obeť, ktorú rodičia zasadili, keď som sa narodila.“ „To si musela mať dosť bláznivo neoriginálnych rodičov, keď na tvoje narodeniny zasadili taký odporný ker!“ zakričala som. „Ste vy ale nevychované dievčiská! Takto sa správajú len zločinci a vrahyne miláčikov!“ V tejto chvíli sa nás už konečne pokúsil zastať advokát, náš otec: „Rozália, dievčatká to tak nemysleli, sľubujem, že ti znovu vypestujú nového Bendegúza. Však, dievčatká?“

Nemali sme ani inú možnosť ako nášmu zamilovanému ockovi povedať áno. No a teraz každý deň namiesto toho, aby sme sa hrali, musíme kriesiť toho rastlinného vtáka. Má to však jednu výhodu. Ja a Lea môžeme pokojne ďalej rozmýšľať, ako sa zbaviť macochy číslo 10. Zatiaľ Lea navrhla nasimulovať podrezanie žíl, ale podľa mňa je to príliš drastické. To ja radšej budem držať hladovku.

Nevena Kraviarová (9.B)

Ilustrácia: Klára Vaščáková (8.A)

Pomaly...

Keď sa dobalila, prichystala sa a zbehla do kuchyne, kde ju už čakali raňajky. Po raňajkách si vzala veci do auta. Dnes je deň, na ktorý sa Nina teší už asi tri mesiace. Čaká ju výlet na chatu s jej spolužiakmi.

Cestou ku škole vyzdvihli jej spolužiačku Kláru. Pri škole sa pridali k partii spolužiakov, s ktorými sa rozprávajú najviac. Onedlho prišiel autobus, do ktorého všetci postupne nastúpili. S Klárou si sadli úplne dozadu. Pred nich si sadli dvaja chalani, Matúš a Tomáš. Nina sa veľmi páčil Matúš, no nevedela, či je to vzájomné, pretože medzi sebou veľmi nekomunikovali. Klára bola vždy extrovert, a preto sa s chlapcami dala hneď do reči. Nina len potichu sedela a sledovala ich konverzáciu. Cítila sa trochu zle kvôli tomu, že nevie čo povedať, a tak si vybrala slúchadla, pustila si pesničky a ponorila sa do svojho vnútorného sveta.

V autobuse vládla príjemná atmosféra a všetci sa zabávali. Keď sa Klára pozrela z okna, zistila, že autobus zastavil. Nebolo to kvôli semaforu či prestávke. Zastavili uprostred cesty! Poklepkala Ninu po ramene, aby ju s daným faktom oboznámila. Vodič autobusu sa postavil do uličky a zahlásil: „Autobus má, bohužiaľ, poruchu. Aleee.... nič sa nebojte, náhradný je na ceste. Poprosím vás, aby ste všetci vystúpili...“ Klára ho prerušila a opýtala sa: „Ako dlho budeme čakať?“ „Maximálne hodinu...“ odpovedal vodič.

Nina vedela, že je Matúš priamo za ňou. Znervóznela, a preto zrýchlila tempo. Nanešťastie si nevšimla, že hneď pod sebou má schody a škaredo dopadla na zem. Rýchlo sa znovu postavila na nohy. Spolužiaci sa iba zmätene pozerali. Ona však mávnutím ruky naznačila, že jej nič nie je, že pokojne môžu ďalej nahlas rozoberať popri presune na lavičky v neďalekom parku všetky ich „problémy“. Prišla za Klárou a sadli si spolu na trávku. Problémy sa objavili, až keď sa chcela opäť postaviť. Začala mať veľké bolesti nohy.

Horko-ťažko dokrivala k triednej učiteľke a povedala jej, čo sa stalo. Učiteľka zavolala sanitku a medzitým jej spevnili nohu obvázom. Sanitka ju odviezla na röntgen do neďalekej nemocnice. Tam zistili, že má iba vyvrtnutý členok a môže sa vrátiť späť na výlet. Pred nemocnicou čakali rodičia, s ktorými sa učiteľka dohodla, že ich odvezú na chatu.

Po príchode na chatu za ňou pribehla Klára, aby sa uistila či je v poriadku. Nina sa išla vybalíť do svojej chatky, kde po vybalení ostala a nachvíľu si ľahla do postele.

O niekoľko minút začula klopanie na dvere. „Pokojne vojdite ďalej!“ zakričala. Zaboreným pohľadom do mobilu si nevšimala osobu, ktorá prišla a na jej tvári pristál prekvapený výraz, keď začula tiché: „Ahoj!“ povedané chlapčenským hlasom. Prudko sa posadila, no nevšimla si poličku nad posteľou a buchla si hlavu. Všimla si Matúša s malým úškrnom na tvári. „Ty si ale drevo!“ zasmial sa. Sadol si k nej na posteľ, položil ruku na jej nohu a opýtal sa: „Je na tom tvoja noha veľmi zle?“ Usmiala sa a odpovedala: „Alee nie, ďakujem za opýtanie, mám iba vytknutý členok.“ Nastalo trápne ticho. Ale tentoraz netrvalo dlho. Nina prekvapivo nečakala, že práve Matúš ako jej opak rozprúdi debatu a humorne sa ho opýtala: „A ako je na tom tvoja noha?“ Matúš sa zasmial a navrhol, aby niečo podnikli.

Keďže Ninin pohyb bol obmedzený na sedenie a ležanie, rozhodli sa zahrať si spoločenskú hru. Zavolali ešte Kláru a spolužiaka Lukáša. Hru hrali do zotmenia. Do spoločenskej miestnosti prišli aj ďalší spolužiaci. Chlapci sa dohodli, že si zahrajú stolný futbal. Nina a Klára sa odobrali do svojej chatky, kde sa hodnú chvíľu rozprávali. Klára poznamenala, že si všimla iskru, ktorá prebehla medzi Ninou a Matúšom.

Nina si myslela, že tento deň už nemôže byť lepší, pretože ho strávila s chlapcom, ktorý sa jej páči, no to by sa mýlila. V priebehu tejto myšlienky do ich chatky zavítal opäť Matúš. Nina bola jeho návštevou trochu zmätená, ale potešila sa. Matúš ju zavolať na prechádzku, no hneď si uvedomil, že to by bolo pre Ninu ťažké a svoj plán prehodnotil. Nakoniec ostali sami v spoločenskej miestnosti a rozprávali sa až do skorého rána. Zistili, že majú veľa spoločného a dohodli sa, že keď na tom Ninina noha bude lepšie, podniknú niečo dobrodružné.

Nina sa po príchode domov o členok poctivo starala, aby po výlete nemusela navštíviť žiadnu ambulanciu. Ako už skôr zistila, dievča sa nemôže dopredu zbytočne tešiť na niečo, čo chlapec sľúbi v situácii, keď je súčasťou väčšej partie a snaží sa prezentovať ako „dokonalý budúci priateľ“. Preto sa zo všetkých síl snažila vnútorne presvedčiť, že ak jej Matúš v škole iba letmo pozdraví, nebude sa trápiť a venuje svoju energiu radšej inej činnosti. Mala rozčítanú celkom napínavú knihu.

Keď vstúpila do triedy, svoj pohľad nenamierila ihneď na Matúša, nenápadne rovno upriamila zrak na Kláru. Nemohla si nevšimnúť jej úškrn.

Na jej lavici ležal leták plný tipov na letné dobrodružstvá. Samozrejme, aj s útržkom riadkovaného papiera pravdepodobne cez prestávku narýchlo vytrhnutého zo zošita vo vnútri....

Karolína Hudá (9.A)

Momentky

Fotku mojej sestry na stupni víťazov vystriedala fotka mňa ležiacej na ihrisku a nado mnou lopta odrážajúca sa od mojej hlavy. Vždy, keď otvorím galériu v maminom telefóne vidím tam okrem fotiek usmiatych bratov alebo sestry aj fotky mňa tváriac sa, že viem hrať volejbal. Tváriac sa... Ach.... Áno, napriek mojej snahe medzi ostatnými nevynikám. Som skôr do počtu.

Určite ste neraz v telke videli film, ako sa hlavná postava snaží dostať do nejakého športového tímu, ale neustále dostáva iba odmietnutia a je každému na posmech. Ale ju to napriek negatívnym podnetom baví a nevzdá sa. To je môj prípad. Je mi vtipne z fotiek ako mám otvorené ústa, oči zahľadené na loptu a nohy prekrútené medzi sebou na zemi. Ľudia si musia myslieť svoje. Ale mne je to zatiaľ akosi jedno. Keby si všetci známi športovci pripúšťali reči ostatných, istotne by neboli tam, kde sú.

Našťastie, psychiku mám zatiaľ dobrú a podporujem sa často sama. Aj napriek tým horším dňom každé ráno vstávam s pocitom, že robím niečo pre svoje zdravie, s pocitom, že aspoň na hodinu a pol sa odtrhnem sa od sveta plného rečí o nezdravom jedle, neustálom sedení pri telke, ohovárania a pod. Hoci som nemotorný babrák, ktorý odpaľuje lopty kade-tade, stále je hala moje obľúbené miesto. Najlepšie sú sobotné predzápasové rána. Na tie posledné začal chodiť aj fotograf, ktorý potom fotky vylepuje po hale. Tréner ho určite objednal kvôli hrdým rodičom, ktorí vodia na zápasy pomaly celú rodinu a chvália sa svojimi šikovnými ratolesťami.

Ďalšie sobotné ráno a celkom ťažký zápas predo mnou. Tentoraz sa na mňa neprišla pozrieť ako tradične iba mamka, zobrala aj tetu Leu. Vojdeme do telocvične a ony si začnú prezeráť fotky. Ja ich nejako nevnímam a idem si pokojným tempom pred nimi. Už-už som chcela ísť do šatne, keď som započula tetu: „Prečo Eva na každej fotke leží? Nevyzerá to tak, že jej ten volejbal ide...“ Viac som už nepočula. Odišla som tváriac sa normálne. Nemala som čas, zamýšľať sa nad jej slovami, musela som sa rýchlo prezliecť.

Zápas bol o ničom. Prehrali sme. Ja, ako zvyčajne, som sa snažila dokázať tete, mamke, trénerovi a spoluhráčkam, ale hlavne sebe, že nemám obe ruky ľavé. Opäť to nevyšlo. Pocit sebauspokojenia z toho, že napriek neúspechu trávim čas zmysluplne, sa tentoraz nedostavil. Bolo to asi po prvýkrát v živote.

Prišli sme domov, obed so nejedla, nemala som chuť. Rozmýšľala som nad slovami tety, nad zápasom a mojou hrou. Mala som milióny myšlienok.

Vždy som kamarátkam v ťažších chvíľach zvykla hovoriť, že aj keď je celý svet proti nim, musí existovať aspoň jedna osoba, ktorej na nich záleží a podporí ich v každej situácii. Rozhodla som sa ísť za mamkou. „Mami, myslíš, že som nešikovná? Myslíš, že to nedotiahnem ďaleko? Mala by som s volejbalom prestať?“ dopovedala som so slzami v očiach. Mamka vyzerala vystrašene, nebola zvyknutá na plač v mojich očiach. Dala ruky okolo mňa a objala ma: „Nikto nikdy nepovedal, že to bude ľahké. Úspešnou sa nestaneš za jednu noc.“ „Veď ja viem, mami, ale keď ja to skúšam už tak dlho!“ klesala som ďalej na duchu. „Tvoja sestra zažila mnoho neúspechov a zlyhaní, ale nevzdala sa, preto nesmieš ani ty! VERÍM V TEBA!“

Nič viac som počuť nepotrebovala.

Eva Pullmannová (8.B)

Ilustrácia: Hana Vorobelová (8.A)

Osožný rozhovor

Au! Všetko ma strašne bolí a vyzerám hrozne! Neverím, že sú tie včely pre tento svet až také potrebné. Zažiť prvé uštipnutie včelou a dostať hneď alergickú reakciu priamo na koncoročnom školskom výlete, to sa môže stať jedine mne.

Prichádzam domov zo školského výletu s ubolenou rukou a dúfam, že si cez víkend oddýchnem a v pondelok si už ani nespomeniem, že sa niečo takéto stalo. Rodičom triedna zavolala, takže som čakala ich podporu. Mamka mi však s úsmevom oznamuje, že vyzerám v poriadku a víkend strávime u starkých na dedine. Tam si vraj tiež oddýchnem. Mala som pocit, že sa všetci proti mne spikli, no neostávala mi iná možnosť, ako to tolerovať a ísť s nimi.

Od starkých som očakávala klasické otázky ohľadom vysvedčenia, kamarátov a ďalšieho stráveného školského roka na základke. V mojom rozprávaní isto pocítili nepríjemný podtón, tak som im, samozrejme, predniesla aj moje sťažnosti na uštipnutie včelou a nesmiernu bolesť. Nestihla som na včely ani poriadne zanádať, stačil výrok „*Prečo na svete existuje taký nepríjemný hmyz*“ a z chodby už počujem mohutné hundranie strýka. Rozpoviem mu teda celý príbeh a potom si uvedomím, že strýko patrí medzi vášnivých včelárov. Veď iba pred týždňom nám doplnil zásoby medu. Hneď som stratila reč. Asi tie reakcie boli opäť prehnané.

„Ako je možné že sú tie včely také potrebné?“ snažila som sa zachrániť situáciu, aby si strýko nepomyslel, že som jedno z tých detí, ktorých zaujíma iba mobil, sociálne siete, chalani a ďalšie typické dievčenské problémy. „No, moja zlatá, začnite pekne od začiatku,“ potešil sa strýko mojej zmene tónu a nečakanému záujmu. „Jednou známou vecou je, že keď vyhynie posledná včela, ľudstvu nezostáva viac, než štyri roky života. Propolis, med či materská kašička sú liekmi takmer na všetko, a čo je ich výhodou, sú *prírodnými* liekmi.“ Slovo prírodnými doslova vyslabikoval. „Látky, ktoré med obsahuje, urýchľujú hojenie rán, redukujú jazvy a vo svojej podstate majú schopnosť obnovovať tkanivá v ľudskom tele. Možno práve tá jedna, ktorá ťa uštipla, bola veľmi potrebnou a pracovitou v úli. Na žiadnej inej planéte ich nenájdeš a keďže nikde inde nie sú, nemôže tam byť ani život. Včely sú pre nás a celkovo pre celú Zem veľmi potrebným druhom živočíchov. Pred tým, než ju človek zabije, by si mal uvedomiť, čo robí a aké to môže spôsobiť následky.“

Strýkov pokojný hlas vo mne zanechal hlbokú stopu. Vždy, keď o niečom jeho srdcu blízkom rozpráva, nikto si nedovolí skočiť mu do reči. určite aj starí rodičia

a rodičia mali na tele zimomriavky. Po piatich minútach ticha som chcela vedieť viac, a tak som sa ho opýtala: „Strýko, čo si myslíte, ako to tu bude vyzeráť o 20/30 rokov? Nebojíte sa budúcnosti a toho, či tu budeme mať ešte dostatok kyslíka a vhodné podmienky na život?“ Dlho nepremýšľal: „Je to na zamyslenie. Najviac ma znepokojuje, v akom prostredí budú vyrastať deti našich detí. Možno si teraz povieme „Recyklujem, nevyhadzujem jedlo, snažím sa byť ekologickejší“, ale to je asi minimum.“ „Súhlasím, strýko, no čo napríklad taká Amerika, ktorá denne vyprodukuje tony plastu a všeobecne nerecyklovateľného odpadu, horiaca Austrália, pláže zavalené plastom, miliardy áut denne a škodlivé plyny v ovzduší? Ja viem, v škole nás učili, že na tieto veci nemáme veľký dosah, keďže žijeme vo vnútrozemí. Ale, čo povieš, asi by bolo dobré obmedziť tri autá v jednej rodine, že?“ využila som všetky vedomosti, ktoré mám z hodín a prednášok. Prekvapilo ma, že sa vo mne uložilo toľko informácií. No prišla som aj na to, že informácie síce mám, ale napriek tomu problémy, o ktorých sa učím, sa nesnažím riešiť. Iba sa o nich niečo naučím, aby som dostala jednotku a nemám problém ísť dvakrát do týždňa namiesto obeda na „výborný“ hamburger.

Strýko nestihol ďalej reagovať, pretože babka už všetkým oznamovala, že je obed na stole. Pravú poctivú hubovú polievku si tentoraz vychutnám určite viac ako inokedy...

Jana Jakabčinová (8.B)

Neočakávaná „minúta slávy“

Cesta autobusom bola strašná, ale keďže bol utorok, nebolo to to najhoršie. Teliga. Tú neprekoná ani podnapitý postarší človek, ktorý si sadne vedľa mňa a ponúka mi rozpadnutý cukrík, ktorý určite zažil ešte Štúra.

Pre niektorých ľudí to nie je útrapa, práve naopak, no ja do tejto skupiny ľudí určite nikdy nedostanem. Otec mi to vravieva už roky. Ved' si to predstavte: urobím kotúľ a hneď, keď vstanem sa mi točí hlava akoby som práve absolvovala let do vesmíru! A učka po mne ešte chce, aby som bežala na druhý koniec telocvične a doniesla loptu! No nie je to hrozné?! Alebo keď mám urobiť výmyk, prehupnem sa cez hrazdu a som úplne dezorientovaná. Ja sa naozaj snažím, ale nalejme si čistého vína-
NIE SOM ŠPOROVÝ TYP. Najhoršie je, že zajtra ma to čaká zas.

Zvoní. 10-minútová prestávka a začne to opäť. Prezliekla som sa a idem do telocvične. Cítim sa akoby každý môj krok viedol k lanu, na ktorom mám o chvíľu visieť práve ja! Urobili sme nástup a tá harpya nám povedala, že budeme liezť na tyč. Za čo ma má? V duchu som sa snažila presviedčať, že to zvládnem, ale vedela som, že pravdepodobne to bude opäť totálny trapas. Postavila som sa do radu. Prvá šla Klára. Ani som sa nenazdala a ona už sa šmýkala dole úplne zhora. Potom šla Džu-džu-ki. Tiež vyliezla úplne hore. Už iba Sandra a idem ja. Sandra má zopár kíl navyše, a preto pri jej snahe vyliezť na tyč nastalo menšie zemetrasenie. Keď na tyč preniesla všetku svoju váhu, tyč vydala čudný zvuk. Učka ju radšej poslala dole a nám povedala, aby sme šli von z telocvične. Hneď zavolala školníkov a tí povedali, že sa na to pozerú, ale zatiaľ by sme v rámci bezpečnosti nemali byť v telocvični. Potešila som sa, lebo som si myslela, že kým to opraví, nebudeme musieť cvičiť aspoň na dva týždne. Išli sme sa prezliecť a potom sa naobedovať. V ten deň sme sa o telocvični nič nové nedozvedeli, no vo štvrtok prišla učka s novými informáciami. Čakala som, kým otvorí ústa a povie, že budúce dva týždne nebudeme mať telesnú a namiesto toho budeme pozeráť športové videá alebo sa pôjdeme prejsť do mesta. Úsmev mi z tváre zmizol, keď povedala, že vonku začína byť teplo, tak si máme doniesť mikiny a budeme cvičiť vonku. Mikina mi má postačiť v takej kose?

Obliekla som si úbor a vyšla von, nastúpila do zástupu a pozrela sa na dvere, z ktorých vystúpil nejaký muž. Bolo jasné, že mužove kroky smerujú k nám. Keď bol neznámy, pomerne mladý muž asi 5 metrov od nás, pani učiteľka Milá nám ho začala predstavovať. Zistili sme, že ide o praktikanta, ktorý nás má údajne naučiť niečo nové. To zasa bude! To som zvedavá, čo to bude za novinku. Istotne niečo, pri čom skončím celá spotená, zadýchaná a možno aj na zemi s menším či väčším úrazom. Predstavil sa, povedal niečo o svojich obľúbených športoch, o štúdiu, ale ja som ho, samozrejme, vnímala iba letmo, nezachytila som ani jeho meno. Ja som mu už po minúte vymyslela prezývku Ucháč. Viete asi, čo bolo príčinou.

Rozcvička. Zrazu mu teligárka niečo pošepkala a odišla do kabinetu, pričom gestom naznačila dvom najpopulárnejším chalanom, aby jej pomohli. Majo niesol nejaký kruh, ani ho nebolo vidno, za ním Kajo nejaký stojan.

Luk a šípy! Waaau, nebudem iba celá spotená a zadýchaná, ešte skončím aj so šípom v nohe...

Kým Milá vysvetľovala, ako sa máme správať, aby nedošlo k zraneniam, praktikant pripravil terče. Povedal nám, aby sme sa rozdelili a ukázal, ako treba strieľať, na čo si treba dávať pozor a tak ďalej. Keďže chcel pred mladými neschopákmi zamachrovať, strelil rovno do stredu. Ja som len čakala, kým prídem na rad a urobím nejaký trapas...

Som na rade. Chytila som luk a šíp a skúsila som trafiť. Stalo sa niečo nečakané. Netrafila som si do nohy, ani nikomu inému, zopakovala som Ucháčovo macherstvo. Okrem neho sa to ešte žiadnej z mojich spolužiačok, ba čo viac ani spolužiakov nestalo. Zobrala som si šíp z terča a snažila som sa tváriť akože to je pre mňa nič, že to zvládnem kľudne aj o polnoci. V duchu som bola na seba veľmi hrdá a hlúpo som sa usmievala, lebo to bol môj doposiaľ najväčší športový úspech.

Išli sme druhý raz. Vedela som, že sa úspech nezopakuje, ale dúfala som, že to nepokafrem. Opäť stred! Nechápe... S prekvapeným, ale zároveň aj mierne povýšeneckým pohľadom som sa pozrela na ľudí za mnou. Konečne v ich pohľade bola aspoň štipka úcty.

Sedím za počítačom a googlim hodiny lukostreľby v mojom meste... Asi bola chyba odsúdiť hneď všetky športy na základe hodín strávených v školskej telocvični alebo na školskom ihrisku.

Nina Vašková (8.A)

Ilustrácia: Klára Vaščáková (8.A)

Uhol pohľadu

Opäť tam stál a pozeral sa na mňa. Vedela som, čo chce spraviť, no napriek tomu som dúfala, že to nespraví.

Ale spravil to. Zas.

Prišiel ku mne a spýtal sa, či s ním budem tancovať. Nechcela som povedať *Nie! Rozhodne nie!* Nooo.... Vlastne chcela, ale akoby som nemohla. Vedela som, že je nový a snaží sa. Ale vôbec mu to nešlo. Nakoniec som, samozrejme, vďaka neovládaniu asertívnej komunikácie, o ktorej sme sa práve v ten deň na slovenčine učili, povedala naopak rúzne *Áno!*

To jediné slovo mi skazilo celú náladu. Bola som nahnevaná alebo skôr nervózna. Stále som však v kútiku duše dúfala, že sa to po nejakom čase zmení a on sa začne zlepšovať.

Prešli tri mesiace. Nič. Vždy drevo. Nevedela som, čo mám robiť. Rozmýšľala som nad rôznymi vecami.

Porozprávam s vedúcou. Pekne jej vysvetlím, o čo ide a možno dostanem nejakého schopnejšieho. To by bolo riešenie. No keď neviem komunikovať asertívne s tanečným „partnerom“, pri vedúcej to bude ešte väčší problém. Musí byť aj iný spôsob. Aký? Napadlo mi iba pokúsiť sa zvyknúť si a veriť, že existujú zázraky a jeden sa čochvíľa udeje aj pred mojimi očami.

Po štyroch mesiacoch som malý zázrak zaznamenala. Prišla som na tréning a Michal tam nebol. Nezvykol meškať. Trénerka ma priradila k Dávidovi, pretože jeho partnerka Klára vystupovala na nejakej rodinnej oslave. S Dávidom mi to išlo ruka v ruku. Ale iba pätnásť minút. Ešte som ani nevidela Michalovu tvár, z chodby už bolo počuť jeho hlas, ktorý oznamoval *Už som tu! Už som tu!*

„O mesiac nás čaká vystúpenie. Keďže pódium bude väčšie ako obvykle, do choreografie zapojím všetky tanečné páry!“ oznámila trénerka na konci tréningu.

Super! Neostávalo mi nič iné len celý mesiac drieť, trénovať a dúfať, že sa to podarí alebo že páry trénerka zostaví inak.

Ostáva nám pár tréningov do dňa, keď máme vystúpiť pred stovkou ľudí. Bola som zúfalá. Po oznámení vystúpenia sa síce Michal zlepšil, ale ja som mala v hlave stále tých pätnásť minút s Dávidom. Na jednej strane som tam strašne chcela ísť, na tej druhej určite nie, pretože moji blízki nepochopia, že chyba je iba v partnerovi,

budú si myslieť, že sa na tréningoch iba flákam a rodičia budú schopní prihlásiť ma na nejakú výtvarku či husle.

Ale aj napriek nemotornosti partnera som sa snažila byť stále lepšia a zlepšiť aj jeho. Namiesto toho som bola každou minútou len nervóznejšia. Čakali nás už len dva tréningy. Povedala som si, že už svoju nervozitu nebudem prejavovať navonok a pokúsim sa sršať dobrou náladou a začnem tréning vtipom. Milo som Michala privítala, zažartovala som v súvislosti s jeho rozčuchanými vlasmi a chlapsky som ho poklepala po pleci so slovami *To zvládneme!*

Človeče! Bol ako vymenený! Zázraky existujú?

Keď som si doma ako zvyčajne po tréningu ľahla na posteľ, ešte vždy som nechápala, čo sa to udialo. Asi naozaj nezáleží iba na fyzickej zdatnosti, dôležitou súčasťou každého športu musí byť aj psychická podpora!

Niečo sa so mnou deje. Moje myšlienky boli odrazu úplne iné ako predtým a nemyslela som iba na seba a svoju tanečnú kariéru, v hlave sa mi premietali chvíle strávené „po boku“ Michala. Žeby som dospela predčasne?

Pomaly prichádzal náš deň "D". Bála som sa, ako to všetko dopadne, či sa bude naše vystúpenie podobať na to štvormesačné ťarbavé dupanie alebo to bude svižné a radostné ako naposledy.

Michal prišiel za mnou a tentoraz ma on ubezpečil, že mu môžem dôverovať. Nastúpila som na scénu a nervozita zo mňa pomaly opadávala. Nešlo mu to síce najlepšie, ale ŠLO MU TO!

Bola som na neho hrdá. Konečne som po tancovaní s chlapcom, teda s mojím partnerom, mala dobrý pocit.

Možno nakoniec nebol až taký drevený, iba ja sebecká.

Soňa Tabačáková (8.B)

Osudový okamih

Volám sa Rebeka, milujem kreslenie a zo všetkého najviac nenávidím telesnú výchovu. Telesná je pre mňa nočnou morou. Mám 15 rokov a chodím na strednú. Vybrala som si Gymnázium, no pri mojej nenávisti k telesnej to nebol najlepší nápad. Verím, že aspoň v tomto denníčku všetky moje tajomstvá ostanú v bezpečí a budem si ich pamätať navždy.

15.9.2017 – PIATOK

Milý denníček, dnešok bol naozaj veľmi zaujímavým dňom, začal úplne obyčajne, no neskôr som myslela, že dopadne ako katastrofa. A na záver? Všetko skončilo inak ako by som si kedy predstavovala. Idem teda celý dnešný deň zapísať.

6:00

Budíček! Neznášam ranné vstávanie, ale to asi každý. Cítim, že dnešok by mohol byť pekný, keďže si mám v pláne obliecť svoje obľúbené nohavice. Vždy mi totiž prinesú šťastie.

10:45

Matematika bola naozaj ako z hororu. Písali sme test a moja skupina mala veľmi ťažké otázky. Snažila som sa byť pokojná, ale príklady, ktoré v písomke boli, mi vôbec nevychádzali. No horšie bolo to, čo nám naša triedna na konci matematiky povedala. Oznamila, že dnes na poslednej, teda siedmej hodine budeme na telesnej skákať cez kozu. Povedala jej o tom totiž Paučová (naša učiteľka telesnej). Super! Mne nejde ani kopnúť do lopty a nie to ešte preskočiť kozu!

13:30

Ostatné hodiny zbehli ako voda a už sa blíži pohroma. V myslí sa mi prehráva, ako sa na mne všetci smejú, že neviem preskočiť kozu.

18:00

Musím si všetko zapísať! Od začiatku telesnej sa toho udialo naozaj veľa. Skoky cez kozu začali klasickým rozbehom a následným výskokom na odrazovom mostíku. Keď som sa z neho odrazila, úplne som zabúdila myslou na druhú stranu telocvične k chlapcovi, ktorý je snáď najkrajší na svete, k môjmu spolužiakovi Matúšovi. Keď som sa spamätala a vrátila do reality, už bolo neskoro. Pri výskoku som zabudla rozkročiť nohy a keby ma učiteľka rýchlo neodbila, mohla som hneď ležať na zemi s rozbitým nosom. Na to, ako učiteľka na celú triedu zakričala *Rebeka, veď si úplné drevo!* nikdy nezabudnem. So stiahnutými ušami som popri učiteľkinom kriku prešla do šatní. Prezliekla som sa a snažila nenápadne dostať ku skrinkám, aby som nemusela čeliť pohľadom všetkých spolužiakov. Bol to veľký trapas, na ktorý je nemožné zabudnúť. Keď som si otvorila skrinku, do ktorej som chcela odložiť úbor, z konca chodby sa ozval krik jedného z mojich spolužiakov: „Že sa nehanbíš. Taká drevená, veď to zvládne každý!“ V hlave som si stále opakovala, že sa na to pokúsim zabudnúť. Premýšľala som nad peknými vecami a snažila sa predošlú hodinu telesnej

výchovy úplne odstrániť z mysle, no bolo to nemožné. Keď sa za mnou zrazu ozvalo tiché *ahoj*, hneď som sa otočila. Stál tam! Matúš! Snažila som sa zo všetkých síl niečo vysloviť, aby som nevyzerala tak nervózne, ako som sa cítila. Odzdravila som mu a čakala, čo povie. „Vieš, podľa mňa to na telesnej nebolo vôbec trápne. Neviem, na čom sa smejú, veď si aspoň ukázala to, že nemusíme byť všetci dokonalí. Učíš sa výborne a u mňa si zanechala dobrý dojem.“ Nechápala som. Naozaj rozpráva o mne? Hneď som sa premohla a odvetila: „Ja som u teba zanechala dojem?“ Matúš s okamžitým prikývnutím súhlasil a dodal: „A premýšľal som nad tým, či by sme niekedy spolu nezašli do kina. Napadlo mi, že by to mohlo byť fajn, keďže ma veľmi zaujímaš a chcel by som ťa spoznať.“ Neverila som vlastným ušiam a povedala mu, že veľmi sa s ním rada dohodnem. V momente som zabudla na celý incident s telesnou a s hlavou plnou Matúša som sa pobrala do triedy.

21:00

Teraz, keď nad tým premýšľam, ten môj trapas na telesnej bol ako osudový okamih. Síce, kto vie, ako sa to bude s Matúšom vyvíjať ďalej. No možno nebyť tej nehody, tak ku mne potom neprehovorí.

Moje dnešné zistenie:

BYŤ ÚPLNÝM DREVOM V GYMNASTIKE MÁ AJ SVOJE PLUS.

Laura Šarišská (9.B)

Ilustrácia: Hana Vorobelová (8.A)

Rozlúčka so školou (vyjadrenia deviatakov)

Môj život na základnej škole (9.C)

Moje začiatky boli veľmi zlé, pretože som si nevedela zvyknúť na nový štýl života, ale rýchlo sa všetko dostalo na správnu cestu. Po pár preplakaných dňoch a týždňoch v školskej jedálni na obede som konečne dostala rozum. Zistila som, že aj keď sa tam necítim najlepšie, je to môj vnútorný pocit a že škola nemusí byť vôbec zlé miesto. No po pár rokoch vzdelávania sa hrou prišla krutá a ťažká realita. Učenie sa začalo stupňovať a začalo byť viac komplikované. Samozrejme, že čím som bola staršia, tým sa mi viac nechcelo nič robiť a veľa vecí som si nechávala na poslednú chvíľu. Hoci som prišla na to, že to nie je veľmi dobrý štýl života a štýl učenia, moja lenivosť bola stále silnejšia a stále som sa musela prekonávať. Postupne som prichádzala na to, že je ťažké sa učiť niečo, čo vás vôbec nebaví. Všetko by hneď išlo ľahšie, keby ma ten daný predmet niečím zaujal a ja by som len nesedela na hodine, pretože musím. Aj keď som nebola až taký veľký flákač, tiež som to nemala vo všetkom ľahké. Predsa len, pripravovať sa na hodiny je strašne náročné, pretože nikdy neviete, čo máte čakať a čo sa vám prihodí. Tak isto to bolo aj s učiteľmi. Ak vám niekto osobnostne nesadne, je ťažké si k nemu nájsť cestu. A preto bol pre mňa siedmy ročník najnáročnejší a necítila som sa v ňom veľmi komfortne. Bolo v ňom veľa informácií, ktoré detský mozog vstrebe veľmi, veľmi ťažko. A aj prístup učiteľa nebol na tú dobu najvhodnejší. Ale ten rok nakoniec prešiel rýchlo a mali sme všetko z krku. Posledné dva roky prešli ako voda. Skončili sa tak rýchlo, že si to človek ani nestihol uvedomiť a zrazu na neho čaká nová etapa života.

Ale ako sa hovorí, jedny dvere sa pred vami zatvoria, ale druhé sa otvoria.

Lucia Jakubčová (9.C)

Ako jedna z mála som ostávala v družine až do neskorých hodín, preto sme sa so spolužiačkou Anet a Stankou nahráli za detských čas kopu hier. Od piateho ročníka sme, samozrejme, spoznali kopu nových učiteľov, s ktorými sme sa zoznámili a tí s nami prešli druhé najnáročnejšie obdobie na základnej škole. Počas základnej školskej dochádzky sme vystriedali písmená E, D a nakoniec C. Keďže sme posledná trieda, ak niekto prestúpil alebo odišiel, všetko sa odohrávalo u nás, preto sme

spoznávali nových spolužiakov, no taktiež sme prežili aj smutnejšie okamihy pri rozlúčkach.

Laura Lindemanová (9.C)

Ako aj mnoho ostatných detí a tínedžerov, ani ja som základnú školu spočiatku veľmi nemusel. Táto nenávisť ku škole zväčša pramenila zo strachu, nechuti k učeniu či dodržiavaniu istých pravidiel. Každý by chcel mať kopec voľného času a slobody, no život bez školy by nebol taký, akým je. Aj keď občas nudne, škola nás učí veci, ktoré by sme mali, či už v práci alebo v normálnom živote, vedieť. Netvrdím, že všetky veci, ktoré sme sa na základnej škole naučili, sú potrebné, ale predsa je to nejaký základ toho, čo by človek mal poznať.

Najhoršie na školách je neustále učenie. Množstvo poznámok, každodenné skúšanie, samé nové témy. Áno, je tu možnosť vyhýbania sa učeniu a hľadania ciest, ktorými by sa to dalo urobiť čím rýchlejšie a jednoduchšie, najlepšie s rovnakým výsledkom. No táto forma si zväčša berie inú stratu, či už v podobe horších známok, neustálych problémov a podobne. Učitelia nechcú učiť žiakov, ktorí do učenia nedávajú žiaden čas či vôľu.

Každý žiak aspoň raz v škole využil takzvaný ťahák. Je to pomôcka pri skúšaní, zväčša napísaná na papieri alebo ruke či inej časti tela. Tento ťahák sa stal raz osudným aj mne. Bolo to tuším v ôsmom ročníku pri písomke z chémie. Test som mal odfotený od inej triedy, ktorá ten istý test písala skôr. Ťahák som si pripravoval celý deň, až som nakoniec dokonca vedel aj veci, ktoré som nepotreboval. Prišla hodina chémie, samozrejme sme dostali ten istý test. Zrazu som si uvedomil, že som vlastne ten ťahák napísaný na papieri ani nepotreboval. No už bolo neskoro, správal som sa podozrivo, samozrejme, učiteľka mi ťahák našla. Ale to ešte nebolo to najhoršie. Totižto v ten deň sme mali triedny aktív. Nedopadlo to dobre a vďaka tejto situácii som si uvedomil, že musím školu brať vážne, keď chcem v živote niečo dosiahnuť.

Škola nie je iba o známkach a neustálom učení. Škola je z veľkej časti o kamarátstvach a o vzťahu medzi žiakmi v triede. Aj keď sa naša trieda veľakrát menila, vždy sme sa dokázali spojiť za spoločnú vec. Budem veľmi rád spomínať najmä na bláznovstvá, ktoré sme robili.

Na základnú školu budem mať množstvo spomienok a dúfam, že dobré veci, ktoré sa mi stali na základnej škole, sa udejú aj na tej strednej.

Patrik Bartko (9.C)

Môj život na základnej škole (9.B)

Život na základnej škole je ako jazda na kolotoči. Zažila som tu toho veľmi veľa. Aj keď už ideme ďalej, máme nesmierne veľa zážitkov, ktoré nás sem budú naspäť ťahať - aspoň v spomienkach. Spoznala som tu úžasných ľudí, na ktorých nikdy nechcem zabudnúť a verím, že sa naše cesty budú naďalej prelínať. Samozrejme, nie vždy to bola prechádzka ružovou záhradou, ale o tom je predsa život, nie? :)

Kludia Leščinská, IX. B

Život na našej škole nebol vždy ľahký. Nečakané písomky, celohodinové skúšania či pokarhania. Nie až také príjemné spomienky však zatieňujú tie pozitívne - učiteľské vtipy, rozhovory o živote alebo odpustené chyby. Naša klíma bola tiež jedinečná. Dokorán otvorené okná v lete či v zime a iba dva funkčné radiátory nás naučili bližšej spolupráci. ;) Každý z nás si určite vezme so sebou množstvo spomienok. Či už to boli situácie vážne, smutné, príjemné či zábavné, všetky nás dostali sem - na nový štart!

Zuzana Džáčárová, IX. B

Môj život na základnej škole (9.A)

Ak by mi niekto povedal, že o chvíľu idem na strednú školu, odpovedala by som, že času je ešte dosť... A teraz tu sedím a nenachádzam slová. Tých deväť rokov ubehlo neskutočne rýchlo. Ako ich mám opísať? Ako dokážem do pár viet napchať prakticky môj celý doterajší život? Možno by som mala začať tam, kde sa to všetko začalo...

Aj vy poznáte ten pocit, keď sa cítite veľmi vyspelo? Tak som sa cítila, keď som nastúpila do prvého ročníka. Nemohla som uveriť, že už chodím do školy. Roztriedili nás do tried, mňa, samozrejme, do A-čky. Dostali sme našu prvú triednu, pani učiteľku Vaškovú. Bolo to pre mňa všetko také nové. Iné miesto, iní ľudia. Určite si viete predstaviť, aká som bola šťastná, keď som zistila, že moja najlepšia priateľka zo škôlky so mnou chodí aj do školy, dokonca do triedy. Cítila som sa tak oveľa istejšie a necítila som sa taká sama. Vďaka Bohu, našla som si aj nových priateľov. Zážitkov na

prvom stupni bolo veľa, aj keď doteraz sa mi stále vybaví jeden a ten istý: keď Viktor spadol do jazierka v škole v prírode.

Všetko šlo rýchlo a odrazu tu bol druhý stupeň a noví učitelia, nové predmety. Naša nová triedna, pani učiteľka Popjaková, bola (ale aj stále je) úplne super. Prvých pár rokov bolo všetko po starom (aj keď nejakí žiaci odišli na gymnáziá). No vo ôsmom a deviatom ročníku sme sa všetci zblížili a viac sa skamarátili... aspoň mne to tak prišlo. Viete, vždy som mala takú predstavu o ideálnej triede, kde si všetci rozumejú, no a viac-menej sa to tak stalo aj v našej triede. Všetci sme sa začali rozprávať oveľa viac. Vtedy sa u mňa vytvoril stopercentný pocit, že títo ľudia sú moja druhá rodina. Zažili sme toho veľa, čo vám poviem. Školský výlet, ples, ale pre mňa bol osobitný zážitok každý deň. Musím však uznať, že výlet bol extra super. Vtedy, ako nám spadla lopta do potoka a ja som ju išla loviť. Alebo tá „krátka túra“ pani učiteľky Popjakovej... a to, ako sme sa všetci rozprávali hlboko do noci. Ach, až mám slzy na krajíčku.

A aj keď bol ôsmy ročník úžasný, pre mňa bude deviaty ročník vždy najlepší. Síce mi poodchádzalo veľa kamarátok, prišli aj noví ľudia, a tí boli/sú dosť super (aj keď Samo je dosť často toxic). S týmito ľuďmi po mojom boku bol každý deň úžasný a vtipný. A síce tu určite boli aj smutné situácie, spolu sme to vždy zvládli (je to dosť kliše, ale je to pravda). Zážitkov v deviatom ročníku bolo dosť. Ako som už skôr spomenula, pre mňa bol každý deň taký menší zážitok. A aj keď sa stalo to, čo sa stalo (a vlastne kvôli tomu sme sa vyhlili monitoru a prijímacím skúškam), možno by mi ani neprekážalo písať monitor alebo prijímacie skúšky, ak by to znamenalo, že by som mohla stráviť viac času s mojimi spolužiakmi. Len škoda, že nepôjdeme na výlet... mohla byť zábava :(

A čo by som chcela robiť v najbližších rokoch? Určite sa chcem sústrediť na strednú školu. Dúfam, že to budem zvládať, keďže som sa rozhodla pre bilingválne gymnázium. Síce sa budem veľa učiť, ale mne to neprekáža, vlastne sa na to aj dosť teším. Samozrejme, budem sa snažiť stíhať aj klavír a výtvarnú, popritom chcem prečítať veľa kníh (nečakane)... taktiež tráviť čas s rodinou a kamarátmi.

Takže tak. Na srdci mám toho oveľa viac, ale už ma bolí ruka (viete najprv som to písala dvakrát na papier). Chcem len povedať, že týchto deväť rokov bolo skvelých. Mojich priateľov a aj učiteľov mám nesmierne rada a dúfam, že sa ešte uvidíme a ak aj nie, tak aspoň verím, že na seba nikdy nezabudneme.

Ili Ivančová (9.A)

Pred deviatimi rokmi sme nastúpili do prvého ročníka ako šesť/sedemročné deti. Pozerali sme na vtedajších deviatakov s veľkým rešpektom a nevedeli sme si predstaviť, že raz budeme tam, kde boli oni. Mysleli sme si, že to pôjde veľmi pomaly, kým sa dostaneme my do deviateho ročníka. Žiaľ, zbehlo to neuveriteľne rýchlo a my sme pred naším prvým veľkým vlastným rozhodnutím – kam na strednú a čo ďalej?

V prvom ročníku sa každý z nás nejakým spôsobom dostával do kolektívu a snažil sa zvyknúť si na ľudí, s ktorými má stráviť nasledujúcich deväť rokov. Každým rokom nám do triedy pribúdali noví spolužiaci a naopak niektorí odchádzali. Vo štvrtom ročníku to pre nových žiakov, z triedy, ktorá sa rozpadla, nebolo úplne ľahké, pretože sme už mali ten svoj „rozbehnutý“ kolektív. Aj to sa časom zmenilo a my sme ich „prijali“. Počas deviatich rokov sme mali veľmi veľa spoločných zážitkov. Rôzne exkurzie, koncoročné výlety, kurzy, školy v prírode, ale aj branné cvičenia a podobné. Všetky výlety v nás zanechali mnoho spomienok. Myslím, že sme si vždy aj tak najviac užívali cesty na výlety autobusom. Za toto veľmi obdivujem našich učiteľov, ktorí to zakaždým zvládli. Pre nás všetkých to najťažšie prišlo vo ôsmom ročníku. Naši spolužiaci začali rozmýšľať o odchode na päťročné gymnáziá. My sme si začali uvedomovať, že sa s najväčšou pravdepodobnosťou naša trieda rozpadne. A tak sa aj stalo, pretože nás už od začiatku roka bolo v triede veľmi málo. No predtým sme si stihli náš posledný rok spolu užiť najviac, ako sme mohli. Mali sme náš posledný spoločný ples, kde sme boli takmer všetci. Zariadili sme si výlet na chatu, ktorý sa takmer nekonal, ale nakoniec sa to podarilo. Bol to jeden z najlepších výletov, ktorý sme kedy mali. Boli sme spolu na Orave. Zažili sme mnoho zábavných situácií, ale dokázali sme sa aj veľmi hádať, pretože sme boli všetci veľmi rozdielne povahy. Väčšinou to boli hádky - dievčatá proti chlapcom. Počas voľných hodín sme pozerali filmy, na ktorých sme sa niekedy úplne nezhodli, ale vždy to nakoniec dopadlo dobre. V deviatom ročníku sme sa ocitli v nových triedach. Samozrejme, niektorí sme sa už poznali, ale predsa len to pre nás bolo niečo nové ako to, na čo sme boli predtým zvyknutí. Úprimne som sa bála, že tých 10 mesiacov pôjde veľmi pomaly, ale opak je pravdou a nám sa desať mesiacov skrátilo. Sme už na konci celej základnej školy. Nakoniec som sa v novej triede cítila dobre, aj keď ma na začiatku veľmi prekvapilo, ako si pôvodní žiaci nevážili to, čo pre nich od piateho ročníka robí ich triedna učiteľka.

Často sa stretávam s otázkou – čo ti bude zo základnej školy chýbať? Mne osobne budú chýbať niektorí učitelia a niektorí spolužiaci, ale ja stále hovorím, že ľudia, ktorí sa s tebou budú chcieť aj naďalej stretávať, tak tí sa s tebou stretávať budú. Som veľmi rada, že mi základná škola dala veľmi veľa skvelých kamarátov, ktorých mám rada nadovšetko a učiteľov, ktorí si to s nami niekedy museli „pretrpieť“.

A čo teda bude ďalej? Stredná škola. Čakajú nás štyri roky strávené s novými ľuďmi. Teším sa na to, pretože spoznáme nových ľudí a zažijeme veľmi veľa nových zážitkov. A po strednej škole? To ešte nikto poriadne nevie, pretože sa veci rýchlo menia.

Takže pointa tohto všetkého – užite si tých krátkych deväť rokov na škole čo najviac (bez nejakých problémov), pretože ono sa to nezdá, ale čas ide naozaj veľmi rýchlo.

Karolína Hudá

(9.A)

Ilustrácia:

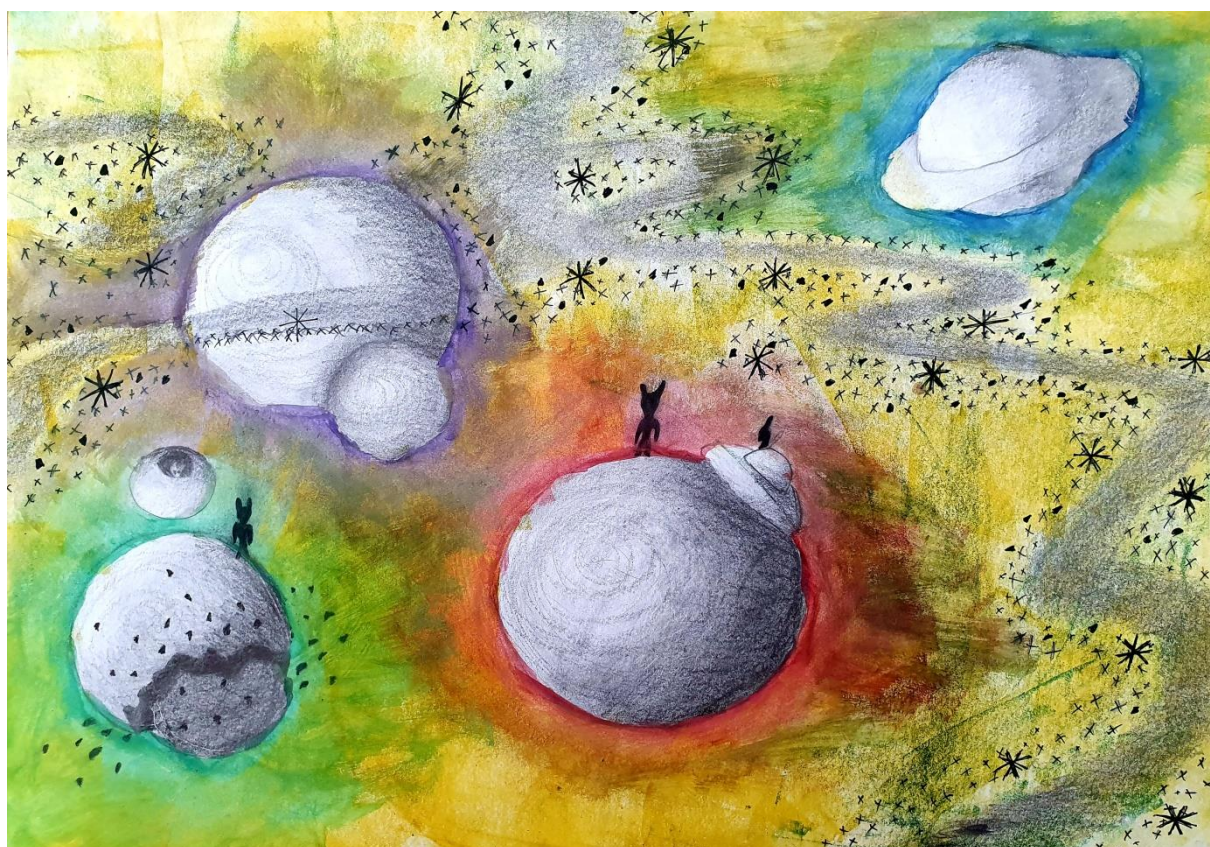
**Hana Vorobelová
(8.A)**

Slovo na záver

Keďže bolo toto číslo školského časopisu naozaj dosť dlhé, veríme, že všetci, ktorí súbor otvorili, sa dostali až na záver. Dúfame, že to nebolo nudné čítanie, naopak, že Vás texty inšpirovali a v budúcnosti bude pri zložení redakčnej rady ešte dlhší zoznam zapojených žiakov.

Ďakujeme!

Redakčná rada

Ilustrácia: Natália Roskošová (8.B)

Zloženie redakčnej rady

učitelia:

Mgr. Mária Popjaková, Mgr. Katarína Pappová,

Mgr. Nikola Varcholíková

žiaci:

Klára Vaščáková (8.A), Hana Vorobelová (8.A),

Nina Vašková (8.A), Andrea Tančinová (8.A),

Eva Pullmannová (8.B), Jana Jakabčinová (8.B),

Soňa Tabačáková (8.B),

Karolína Hudá (9.A), Ili Ivančová (9.A)

Laura Šarišská (9.B), Nevena Kraviarová (9.B),

Zuzana Džačárová (9.B),

Lucia Jakubčová, (9.C), Patrik Bartko (9.C),

Aneta Nemčíková (9.C), Laura Lindemanová (9.C)